

CONCETTA LA MAZZA

Lampas sa asul na langit

Talambuhay

Si Concetta La Mazza ay ipinanganak sa Novara di Sicilia noong 1936, ang panganay na anak na babae nina Domenico La Mazza at Teresa Correnti. Noong 1950, pagkatapos ng isang masakit na panahon ng "pagkatiwala" sa kanyang tiyahin sa ina, sumama siya sa kanyang mga magulang sa Domodossola, kung saan nakatira pa rin siya kasama ang kanyang asawang si Giuseppe. Mayroon siyang tatlong anak: sina Armando, Luciano at Daniela. Kamakailan ay pumasok sa kanyang isipan ang labis na pagnanais na alalahanin ang kanyang pagkabata sa Novara at narito ang pagsilang nitong matalik, personal na talaarawan, ngunit puno ng mga anekdota at pagtukoy sa kapaligiran ng panahong iyon: ang bayan, kanayunan, mga tao, mga gawi, mga tradisyon ng teritoryong iyon sa mga madilim na taon ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig.

Ang primordial energy ng pagsulat

Ang maliit na Concetta ay ipinagkatiwala sa kanyang mga tiyuhin at hindi kusang-loob na pinilit na manirahan sa Castrangia sa isang hovel na malayo sa bayan at sa kanyang mga kasama. Kaya't naglalakbay siya sa kanyang personal na Via Crucis sa pag-iisa sa panahon ng mahihirap na taon ng digmaan sa pagitan ng gutom, kamangmangan sa panahon, mga pamahiin at pagmamaltrato. Pagkatapos ng digmaan, ang hindi maiiwasang paglipat at ang natural na mahirap na simula sa hilaga.

Ang lahat ng ito ay sinabi sa pamamagitan ng mga mata ng isang maliit na batang babae na muling binibisita ang mga yugto ng kanyang paglaki sa memorya at na may nakakagulat na pagiging bago at isang banayad na thread ng kabalintunaan ay nagbibigay sa atin ng kasiyahan sa pagbabasa - sa wakas - isang simbolo ng kuwento ng komunidad ng ating pamilya, may kakayahang magpagalaw sa atin ng malalim at iyon ay pagmamay-ari ng bawat isa sa atin.

Sa maikling nobelang ito ni Concetta La Mazza, ang pagsusulat ay sumisira sa bawat tuntunin at bumabalik sa pinanggalingan nito, malaya sa anumang pormal na eskematiko, na hinimok ng isang arcane na panloob na sigla, ito ay nagiging isang rumaragasang ilog na nananaig sa lahat, ito ay ang malakas na ulan ng kaluluwa.

Ang mga pigura ng mga tiyuhin, sina Antonia at Michele, ay hindi malilimutan, tulad ng imahe ni Novara ay nananatiling bukas-palad, nakabalot at matamis dahil ito ay malupit at mahirap.

Sa wakas, ang mahirap na paglipat sa pagbibinata kapag nangyari ang hindi na mababawi, ngunit ang maliit na Concetta ay hindi sumuko sa kalunos-lunos na tadhana, salamat sa kanyang katapangan at hindi matitinag na pag-asa sa hinaharap, salamat sa kanyang mga mata na nagawang tumingin... sa kabila ng kalangitan bughaw!

NINO BELVEDERE

"Nagsimula ang pagsubok para sa akin. Malamang na mainit ang araw noon, nagsisimula na ang tag-araw ng 1938, dalawang taong gulang ako at dumating ang aking tiyahin upang sunduin ako. Sa isang bag na tela ay inilagay niya ang isang blouse at dalawang pares ng panty, pagkatapos ay hindi ko namalayan ang lahat ng iniwan ko sa aking bahay. Napakaliit ko kaya hindi ko napagtanto na magsisimula ang aking Via Crucis sa araw na iyon."

Lampas sa asul na langit

Unang Kabanata - Ang tahanan ng ama

Sa ngayon, ito ay isang matandang guho na walang tirahan, sinasakal ng mga sapot ng gagamba at kinagat ng mga gamu-gamo ngunit, noong unang panahon, sa Novara, isang bayan na nasa ilalim ng isang maringal na kuta sa kabundukan ng Messina, sa isang eskinita sa distrito ng Engia ay may isang bahay malapit sa ang fountain. Bumukas ang entrance door sa isang panloob na hagdanan na patungo sa unang palapag kung saan mayroong isang maliit na silid na may tabla na gawa sa kahoy: ito ang kwarto. Umakyat ka at nandoon ang kusina, kung maaari mong tawagan ito. Sa isang sulok ay may isang stone slab kung saan sinindiha ang apoy at isang bakal na tripod na

ginamit upang suportahan ang palayok ng pasta. Sa tapat, nakasabit sa napakaitim na dingding, isang kahoy na pala, dalawang salaan, isang maliit at isang malaki, ang hurno para sa pagluluto ng tinapay, sa isang gilid ay isang kalahating bulok na dibdib, isang mesa, dalawang "furrizzi" at ilang rickety chair. Sa wakas ay may isang silid, na may maliit na balkonahe kung saan matatanaw ang eskinita, kung saan mayroon lamang isang single bed. Ang butas na iyon ay ang kaharian kung saan nakatira ang kanyang lolo, na nabalo noong 1934. Isang batong palikuran na may takip na gawa sa kahoy ang ginawa sa ilalim ng hagdan. Dahil walang mga imburnal, ang huli ay dapat na nagsilbi upang mabawasan ang baho na ibinibigay. Natural, ang bahay ay kulang sa tubig at kuryente, mga kaginhawahan na kahit ang mga baron ay wala noong mga panahong iyon. Sa tabi ay isang kahoy na tarangkahan na patungo sa sinag kung saan dumapo ang mga inahin sa kahoy.

Sa sulok na ito, sa labas ng mundong ito, ang aking ina, na isang mananahi, ay tumira kasama ang aking lolo, dalawang kapatid na lalaki at isang kapatid na babae, na mas matanda sa kanya, ay ikinasal at nakatira din sa Novara. Ang aking ina ay blonde, payat, napakahina sa pangangatawan, mayroon siyang napakaselan na mga katangian at ang pinaka-kapansin-pansin sa kanyang mukha, kasing puti ng gatas, ay dalawang malalaking asul na mata, halos palaging natatakot at malungkot. Marahil ang biglaang pagkamatay ng kanyang ina, noong siya ay dalawampu't apat, ang naging dahilan ng kanyang pisikal at moral na kahinaan.

Ilang taon pagkatapos ng pagkamatay ng aking lola, ang aking ina, salamat sa interbensyon ng isa sa kanyang mga ninang, nakilala ang kanyang prince charming. Ang aking ama ay kabilang sa isang marangal na pamilya mula sa Badiavecchia, na

nagpapatakbo ng isang tavern na may tindahan ng tabako at mga pagkain. Ito ay isang pamilya ng masisipag na manggagawa, at ang aking ama ay isang lalaki, kung tutuusin, napakagwapo, matangkad, maitim, may tiwala sa sarili at masipag. Siya ay nanirahan sa isang nayon na malayo sa bayan: sa paglalakad, sa isang mahusay na bilis, siya ay nakarating sa kalahating oras. Naghakot ng uling ang kanyang ama. Ang ina ay isang dinamikong babae, kinaumagahan ay pumunta siya sa Novara kasama ang mule upang bumili ng mga bagay na ibinibigay niya sa tindahan: tabako, asin at pagkain. Palaging matikas ang pananamit niya na may malaking itim na shawl sa leeg, bumili din siya ng dyaryo para malaman ng mga customer. Ito lamang ang tindahan sa nayon at ang kagalingan sa bahay na iyon, bagama't may walong bibig na dapat pakainin, ay hindi nagkukulang.

Sa hating-gabi, pakitang-tao niyang tinutulungan ang kanyang mga parokyano ngayon - at ang kanyang pitaka - sa pamamagitan ng pagpapalabnaw ng alak na may kulay na soda. Dahil hindi palaging minana ng mga bata ang trabaho ng kanilang mga magulang, natuto ang tatay ko sa trabaho ng cobbler. Pagkatapos ng isang pakikipag-ugnayan na tumagal ng ilang buwan, ang aking ama at ina, na minsang ikinasal, ay nagpunta upang gumawa ng kanilang love nest sa bahay sa tabi ng fountain sa distrito ng Engia. Eksaktong siyam na buwan ang lumipas ay dumating ako sa mundong ito at, ayon sa isang sagradong kaugalian sa Timog, ipinangalan ako sa aking lola sa ama, si Concetta. Sa kabila ng mura kong edad mayroon akong maitim at kulubot na balat, palagi akong umiiyak. Si lolo, dahil wala kaming duyan, napilitan akong batuhin buong araw sa kanyang mga bisig, sa gabi ay natutulog ako sa malaking kama kasama sina tatay at nanay. Sa lahat ng mga account ako ay

napaka pangit at hindi mabata. Pagkalipas ng ilang buwan, dahil kakaunti ang trabaho sa bansa, nagpasya ang aking ama na magtrabaho sa Sardinia. Nang umalis siya sa kabilang isla ay iniwan niya ang kanyang ina kasama ang umiiyak na sanggol at isa pang nilalang na sumipa sa kanyang sinapupunan.

Noong dalawampung buwan ako ay ipinanganak ang aking kapatid na si Rosa. Ang pangalan ay mula sa maternal lola. Hindi tulad ni Concetta, si Rosa - muli ayon sa aking ina - ay maganda, may puti at kulay-rosas na kutis, kayumanggi ang buhok na nakabalangkas sa isang magkatugmang mukha na pinalamutian ng dalawang magagandang asul na mata: isang bulaklak, tulad ng kanyang pangalan! Kaya't nang pumunta ang aking ina sa fountain upang kumuha ng tubig kasama si Rosa sa kanyang mga bisig, tinanong siya ng kanyang mga kaibigan kung paano maaaring manganak ng dalawang ganap na magkaibang anak na babae. - Chista cà, Rusina, sì ch'ievi billicchia, ma l'otra... - Ito, Rosina, oo siya ay maganda, ngunit ang isa... ang sabi ng magkakaibigan na nakangisi. Samantala sa sitwasyong ito ay patuloy akong hindi mapalagay, na para bang naramdaman ko ang premonisyon ng aking pagsubok, na, salamat sa Diyos, tiniis ko, kahit na hindi sa pagbibitiw.

Upang sabihin ang natitirang kuwento, una, kailangan kong ipakilala sa iyo ang aking tiyahin na si Antonia, sa madaling salita, zì 'Ntuoia. Siya ang nakatatandang kapatid na babae ng aking ina, sa pagitan ng dalawa ay may labing pitong taon ng pagkakaiba. Siya ay isang maikli, matambok na babae, na may maduming buhok na nalalagas sa kanyang mga mata. Ang kanyang napabayaang mukha ay mukhang mas matanda kaysa sa aktwal na siya, at may labis na kahihiyang sa kanyang blangkong titig. Sa edad na dalawampu't, sa panahong iyon, napangasawa niya ang una niyang pinsan, na kagagaling lang sa

trabaho sa lagusan ng Sempione, na balo at may tatlong taong gulang na anak na lalaki. Ang lalaking ito, ang aking tiyuhin na si Michele, zì Micheri, ay isang maikling tao at mukhang isang plebeian na kopya ni Haring Vittorio Emanuele III, siya ay nakatira sa isang bahay na pag-aari niya sa isang kalye ng bayan na kung saan ay napaka katangian para sa mga hakbang na halos dalawang metro ang lapad.. Ito ay isang magandang bahay. Sa ground floor ay ang tindahan ng karpintero na may malaking gitnang counter na may bisyo, dalawang cabinet sa dingding kung saan siya nagtatago ng mga rasps, chisels, gimlets, gouges at augers, isang lathe para sa pagbilog sa mga paa ng mga mesa na kanyang ginawa, isang para sa hasa ng mga eroplano at mga talim, isang kalan na sinusunog ng kahoy na may kasirola para sa pagtunaw ng pandikit, mga tabla na nakatambak kung saan-saan, ilang lagari na nakakabit sa dingding, ilang mga masuwerteng anting-anting tulad ng sapatos, sungay ng kambing at balat ng pagong, sa madaling salita, isa sa mga lugar na ngayon sila ay nabibilang lamang sa mundo ng mga alaala.

Isang hagdanan na gawa sa kahoy ang patungo sa unang palapag, kung saan may dalawang maluluwag na silid na may mga ceramic tile, isang luho noong mga panahong iyon, isang sideboard na gawa ng aking tiyuhin, isang sofa, isang mesa at ilang upuan na hinabi sa raffia, isang uri ng lubid na gulay. Mula sa balkonaheng tinatanaw ang kalye noong kalagitnaan ng Agosto, nang ang prusisyon ng Assumption ay umakyat patungo sa Abbey, posibleng hawakan ng kamay ang nakoronahan na ulo ng Madonna. Sa kabilang banda, mula sa ikalawang palapag ay makikita mo ang Rocca Salvatesta at sa tapat, sa pamamagitan ng isang siwang sa pagitan ng mga bahay, maaari mong humanga sa napakagandang tanawin ng mga bundok na

unti-unting lumampas, sa kabila ng bughaw na kalangitan, hanggang sa marating mo ang dagat kung saan, lalo na sa malamig na mga araw ng tagsibol kung kailan walang ambon, makikita mo ang Vulcano sa gilid ng abot-tanaw at pagkatapos ay ang Lipari, Stromboli at lahat ng iba pang isla: isang natural na panoorin, isang kumikinang na maraming kulay na postkard.

Ang isa pang hagdanan ay umakyat sa unang palapag, kung saan naroon ang kusina at silid-tulugan, ang una ay napakaluwang at nilagyan ng hurno na sinusunog ng kahoy para sa tinapay at isang kalan ng bakal na uling para sa pagluluto. Ito ay walang alinlangan na isang magandang bahay, bukod sa abala ng kusina na walang lababo na may kanal upang gawin ang mas mahahalagang gawaing bahay. Sa mga araw na iyon ang ilang mga kaginhawahan ay hindi pa rin maisip. Sa katunayan, ang tubig ay kinuha mula sa pampublikong fountain sa isang zinc quart at pagkatapos ay dinala sa ikalawang palapag kung saan ito ay ibinuhos sa isang malaking terracotta basin para sa paghuhugas ng mga pinggan. Dahil walang drain mula sa lababo, ang tubig mula sa palanggana ay ibinalik sa ground floor at ibinuhos sa banyo. Para sa isang babae ito ay napaka nakakapagod na trabaho. Ang alipin at nakakahiyang kalagayan, sa limitasyon ng anumang pagtitiis ng tao, ay umabot sa kasukdulan sa oras ng hapunan nang si Tiya Antonia, bilang paggalang sa kanyang asawa, ay kailangang kumain mula sa parehong plato kung saan siya kumain noon, at marahil ay inulit ng godson ang parehong bagay, ngunit wala akong tiyak na memorya tungkol dito.

Si Tiyo Michele ay isang mapanglaw at masungit na tao bilang isang manggagawa bilang siya ay isang tanga, sa halip na isang puso siya ay nagkaroon ng sandstone mallet. Sa kanyang mga mata ay hindi ko nakita ang isang kislap ng lambing o

pakikiramay sa iba. Inihwalay niya ang kanyang tiyahin sa bahay upang bantayan ang kanyang anak, kailangan niyang maghanda ng pagkain, maging lingkod niya at palaging oo, oo, oo. Hindi man lang siya makatingin sa balkonahe kung hindi ay magkagulo, habang halos tuwing gabi pagkatapos ng trabaho ay pumupunta siya sa tavern kasama ang kanyang mga kaibigan upang uminom.

Uuwi siyang pasuray-suray, basang-basa sa pawis at may mabahong hininga na imposibleng makalapit. Sa halip ang aking tiyahin, sa tabi ng ilaw ng langis, ay naghintay sa kanya hanggang sa hatinggabi nang hindi man lang kumakain. Nang bumalik ang munting hari - madalas ay wala na siyang lakas na umakyat sa hagdanan - pagod na pagod, iniwan niya ang sarili sa maalikabok na workbench at nanatili doon buong magdamag upang makatulog. Sa kabila ng lahat, tinakpan siya ni Tiya Antonia ng amerikana at buong pagmamahal na umupo sa tabi niya upang bantayan siya hanggang umaga. Kaya lumipas ang mga taon at, bilang kapalit ng gayong debosyon, hindi man lang siya nakapunta sa pagbisita sa kanyang mga kamag-anak upang maiwasan ang mga eksena. Siya, naninibugho, maliit at mapagmataas, ay nagpunta upang bilhin ang kanyang nakakapangit na sinulid, mga suklay, mga clip sa buhok at iba pang mga bagay, upang maiwasan ang kanyang paglabas ng bahay. Nang imbitahan sila sa isang seremonya ng kasal, hindi nakauwi si Tiyo Michele hanggang sa huling sandali at hindi makapunta mag-isa si Tiya Antonia hanggang sa matunton ng mga kamag-anak ang kanyang asawa. Paminsan-minsan ay nakumbinsi nila siya, sa ibang pagkakataon ay dumating siya sa oras ngunit pagkatapos, sa gitna ng kasiyahan, siya ay nawala at si Tiya Antonia, na bigo at hindi nasisiyahan, ay umuwi nang buong mogia mogia. Sa paglipas ng panahon ay nag-ipon siya

ng pait at kalungkutan, hindi niya maibulalas kahit kanino dahil siya ay nakahiwalay, siya ay biktima ng matinding pananakit ng ulo at ngipin na nagpahirap sa kanya sa buong linggo.

Isang araw, tinawag ng isang kapitbahay, napakabuti at banal, si zio Michele at sinisiraan siya sa lahat ng masamang pagtrato na pinahirapan niya sa kanyang asawa: - Dapat kang mahiya - sinigawan siya nito - pinapahirapan ang gayong babae... Kailangan ni Antonia na magpahangin, hindi mo na siya kailangang ihiwalay sa bahay, dapat siyang lumabas, magmisa, pumunta sa mga kamag-anak, gaya ng ginagawa ng lahat ng Kristiyano. Higit sa lahat, kailangan niyang maglakad, sa ganitong paraan lang mawawala ang sakit ng ulo...- nagpahinga sandali ang kapitbahay, pagkatapos ay nagpatuloy sa pagsasabing: - wala pang isang oras mula rito, naglalakad sa isang riles ng mule, mayroon kaming lupain. at isang maliit na bahay na napakahinhin na may kusina sa ilalim ng bubong at isa pang bahagyang mamasa-masa na silid na maaaring gamitin bilang isang silid-tulugan sa tag-araw. Sa lupaing ito ay may mga halaman ng mga hazelnut, igos, tangerines, medlar, ubas, zizzole, mansanas, peras, olibo, sa madaling salita, bawat mabuting bagay.

Sa pagkakaalam mo, pagkamatay ng kapatid ko, kailangan kong alagaan ang tiyahin ko at hindi ko na kayang mag-asikaso sa kanayunan, kaya naisipan kong ibenta. Bakit hindi mo ito bilhin? Para makalanghap ng sariwang hangin ang asawa mo... Nag-alinlangan noong una si Tiyo Michele ngunit pagkatapos ay binisita siya at nakumbinsi pa ang kanyang sarili na bilhin ito. Sa isang maikling panahon ang kontrata ay itinakda at ang ari-arian ay naging kanya. Kaya, ang impersonator ni Vittorio Emanuele III, na lalong tuso at taksil, ay nagmungkahi kay Tiya Antonia: - matututo kang mamitas ng mga igos at patuyuin ang mga ito.

Kapag kailangan mong maglaba ng iyong damit, bababa ka sa ilog at kukuha ng tubig na kailangan mong inumin at pagluluto sa pamamagitan ng paghuhukay ng buhangin upang linisin ito. Maaari tayong magretiro upang manirahan sa kanayunan: Magtatrabaho ako bilang isang karpintero para sa mga pamilyang nakatira sa kalapit na mga nayon ng San Basilio, Vallancazza, Badiavecchia at Piano Vigna. Magiging hindi komportable sa taglamig kapag lumaki ang ilog ngunit malalampasan ko ang balakid na ito. Kayo naman ay masisiyahan sa kanayunan. Sa kanyang titig na nalulumbay, muli ay ginawa ni Tiya Antonia ang iniutos sa kanya: - Cuomu tu voi, eu fazzu.- Kung gusto mo, gagawin ko, masunurin ang sagot ng kaawa-awang bagay.

Ikalawang Kabanata - Out of this world

Noong unang bahagi ng tagsibol ng 1936, ang mahirap na babae at tiyuhin na si Micheri ay lumipat sa Castrangia, sa kanayunan, malapit sa kama ng batis. Sa iba't ibang nayon ng Badiavecchia, San Basilio at Vallancazza ay kumalat ang salita na sa anumang kaso ay magagamit siya at tinawag siya ng mga tao para sa trabaho. Noong mga araw na iyon ay may kaugalian, kahit na ngayon ay tila kakaiba, na kapag kailangan nila ng mesa, bintana, pinto o aparador, tinawag nila ang karpintero at pinapasok siya sa kanilang tahanan: gumawa sila ng isang upuan sa trabaho at ibinigay ang kinakailangang kahoy. Dinala ni Tiyo Michele ang mga kagamitan at nanatili sa site hanggang sa matapos ang gawain.

Tinawag nila siya upang putulin ang isang puno at iniwan itong tuyo sa loob ng ilang taon. Ang puno ng puno ay pagkatapos ay inilagay sa isang pader. Hinawakan ng karpintero ang lagari mula sa itaas at isang katulong sa ibaba: "Serra serra mastro dascio che dumè fagimmo a cascia" (Saw saw o great master na bukas ay gagawin natin ang dibdib).

Ang puno ng kahoy ay naka-mount sa isang pader. Gamit ang isang malaking lagari nakuha nila ang mga mesa at gamit ang

mga ito ay nagtayo sila ng mga bintana, kama, aparador. Upang gawin ang trabahong ito, bumangon siya sa 4 at umalis dala ang kanyang sako at mga plantsa. Pagdating niya sa kanyang bahay, inalok siya ng mga customer ng sariwang gatas na may sibuyas at isang tinapay. Sa tanghali, isang plato ng pasta at isang piraso ng keso. Pagsapit ng takipsilim ay huminto siya sa pagtatrabaho at binigyan nila siya ng lutong bahay na tinapay bilang unang paunang bayad bago bayaran ang bayarin noong Linggo sa Novara.

Lumipas ang ilang taon at ang kanyang anak, si Turillu, ay lumaki at naunawaan mismo na hindi niya nilayon, para sa anumang bagay sa mundo, na gugulin ang natitirang bahagi ng kanyang buhay na nakahiwalay sa kanayunan. Natutunan niya ang pangangalakal ng kanyang ama ngunit nais niyang magpakadalubhasa at maging isang cabinetmaker. Nagawa niyang kumbinsihin ang kanyang ama na ipadala siya sa isang lungsod kung saan may posibilidad na matutunan ang sining na iyon. Lumipat siya sa Catania at pagkatapos ng dalawang taon ng pag-aprentice ay naging napakahusay niya, pakiramdam niya ay handa siyang gawin ang trabahong iyon, at dahil siya ay labing siyam na taong gulang na siya ay naisip niya na dumating na ang oras para bumuo siya ng sariling pamilya. Nakilala niya ang anak na babae ng pastol sa loob ng maraming taon at nagpasya siyang magpakasal ngunit labag ito sa kalooban ni Zi Micheri na gusto sana ng kanyang anak na pakasalan ang isang babae ng kanyang kasta. Sa mga araw na iyon, hindi kapani-paniwala, ngunit ito ay ganito: para sa isang manggagawa na pakasalan ang anak na babae ng isang pastol ay isang malaking dahilan ng kahihyan. Isang malaking salungatan ang biglang lumitaw sa pagitan ng mag-ama na nag-udyok kay Turillu na ihiwalay ang kanyang sarili sa kanyang ama at madrasta.

Kasama ang kanyang bagong pamilya ay umalis siya ng bansa at lumipat sa Como kung saan siya ay gumawa ng maraming kapalaran sa kanyang trabaho.

Ang mga tiyuhin ay walang mga anak, kaya, sa pag-alis ni Turilu, sila ay naiwan nang mag-isa. Ang higit na nagdusa sa paghihiwalay na ito ay si Tiya Antonia na buong araw na nakikipag-usap sa mga ibon, langaw at mga lamok na umalingawngaw sa kanyang paligid. Sa yungib na iyon sa kanayunan, hindi siya nagkaroon ng pagkakataong makipag-usap kahit kanino. Sa okasyon lamang ng mga mahahalagang pista opisyal tulad ng Pasko, Pasko ng Pagkabuhay o ang kapistahan ng Madonna Assunta sa kalagitnaan ng Agosto ay nagkaroon siya ng pagkakataong pumunta sa nayon upang bisitahin ang aking ina. Sa isa sa mga pagbisitang ito, pagkatapos ng mahabang panahon na magreklamo tungkol sa kanyang kalagayan, nag-propose siya sa kanyang kapatid na babae: - Mahal na Teresa, napansin ko na sa dalawang maliliit na babae ay labis kang nahihirapan, ipagkatiwala mo sa akin si Concetta upang maging mas malaya ka. Italaga ang iyong sarili sa maliit na bata. Dadalhin ko siya sa kanayunan kung saan mas maganda ang hangin at makakabuti sa kanya - Ang nanay ko noong una ay walang katiyakan ngunit pagkatapos, gaya ng nakasanayan, dahil sa pagiging madaling makondisyon niya, sa likod ng mahigpit na pagpupumilit ng kanyang kapatid na babae ay pumayag siya.

Nagsimula ang pagsubok para sa akin. Malamang na mainit ang araw noon, nagsisimula na ang tag-araw ng 1938, dalawang taong gulang ako at dumating ang aking tiyahin upang sunduin ako. Sa isang cloth bag ay nilagay niya ang isang blouse, dalawang pares ng panty at walang kamalay-malay sa lahat ng iniwan ko sa aking bahay. Napakaliit ko kaya hindi ko namalayan

na magsisimula ang aking Via Crucis sa araw na iyon. We walked along the mule track until after half an hour or more we arrived in this solitary place with the not very assuring name of Castrangia (Cassandra!) as if to herald misfortune, in short, buong programa na ang pangalan, kahit na. kung hindi ko ito napagtanto sa oras na iyon. Una akong tinanggap ng asawa, paminsan-minsan ay binibili ako ng tiyahin ng mga matamis para madamay ako at kapag sinamahan niya ako sa Novara para bisitahin ang aking ina ay lagi niyang iginigiit na hindi ko na kailangang umuwi ngunit mas mabuting lumaki ako sa kanya na nag-iisa at siya ang magiging aking ina. Wala akong nagawa kundi sumunod.

Samantala ang aking ama ay bumalik mula sa Sardinia, nanatili lamang ng isang linggo, sapat na upang mabuntis ang aking ina, at umalis muli. Noong 1939 kami at nang sumunod na taon ay ipinanganak si Antonietta. Malabo ko pa ring natatandaan na dinala ako ng aking tiya Antonia sa Novara upang makita ang aking ina at nakita ko ang aking kapatid sa unang pagkakataon. Nais kong manatili sa bahay upang yakapin ang munting si Antonietta ngunit ang aking tiyahin, na higit na may kontrol sa aking buhay, na matigas bilang isang sundalo, ay nagsabi sa akin: - Turnemmu a casa, ti fazzu eu 'na bella causitta - (Umuwi na tayo, Aalagaan kita ng magandang manika).

Pagdating namin sa hovel ay inilagay niya sa aking mga braso ang isang basahang "causitta" na may pininturahan na pula, nakakatakot na mga mata. natakot ako. Ito ay isang panahon na palagi akong umiiyak dahil gusto kong bumalik sa Novara sa aking lolo at ina ngunit walang paraan upang kumbinsihin si Zi Antonia: ang kanyang puso ay nababato at nagbibingi-bingihan sa bawat reklamo ko. Sa unang tatlong taon ay gumugol kami ng maraming oras sa bahay sa probinsya sa Castrangia, kung saan

walang buhay na kaluluwa, bihira lang kaming makakita ng mga bakasyunista sa mga bahay na nakakalat sa paligid.

Tuwing Linggo ay pumunta kami sa nayon at binisita ko ang aking ina, ang aking maliliit na kapatid na babae at ang aking lolo sa ina. Si lolo ay isang magandang lalaki na may bigote. May dala siyang snuffbox na panaka-nakang sinisinghot niya. Sa taglamig, dadalhin niya ako sa ilalim ng kanyang balabal at dadalhin ako sa plaza para bumili ng mga matamis at tikman ang alak sa "Sciancaditta" tavern sa itaas ng ospital. Kinagabihan ay bumalik kami sa Castrangia.

Ilang gabi ang aking tiyuhin ay pumunta sa pag-eensayo kasama ang banda, kung saan siya tumugtog ng trombone, pagkatapos ay huminto siya upang uminom sa bahay-panuluyan at bumalik sa kanayunan nang masigla. 500 metro mula sa Castrangia ay nagsimula siyang tumawag ng "Concettina, 'ntoia...". Sa bahay, pansamantala, inihanda ng tiyahin ang kalderong lupa para magpainit ng tubig sa tripod. Sa kalagitnaan ng pagluluto, nagbuhos siya ng isang sandok ng kumukulong tubig, marahil para itapon ang alak. Sa isang bakal na kawali, inihanda ng aking tiyahin ang sibuyas na may mga kamatis para timplahan ng pasta. Ang sibuyas ay kulang sa luto at napasuka ako. "Kumain ka, kung hindi, kukunin ko ang sinturon at ibibigay sa iyo ang mga katawan...".

Noong mga panahong iyon, isang babaeng taga-Venice ang midwife ni San Basilio. Kapag puno ang ilog sa taglamig, dinala ito ni tiyo Michele sa kanyang balikat (isang ciancalea) para sa mga pagbili sa parmasya sa Novara. Tumigil siya sa bahay at sasabihing "Antonia, bigyan mo siya ng shawl dahil malamig". Kawawang tita, hindi ko alam kung naiintindihan niya na siya ang manliligaw ni Michele.

Limang taong gulang na ako ngayon, nakahiwalay sa kanayunan, nang hindi nakikipag-usap sa sinuman ay naging parang mabangis akong hayop. Nahihiya ako sa lahat. Pagpunta namin sa Novara nagtago ako kasi takot ako sa tao. Napagtanto ng mga kapitbahay ang pagbabagong ito kaya pinayuhan nila ang aking mga tiyuhin na ipadala ako sa kindergarten. Sa kabutihang palad ay nakumbinsi ang mga tiyuhin. Kaya isang umaga pinadalhan ng tiyahin ko si tito Michele para bilhan ako ng biskwit at ilagay ito sa puting straw basket na bigay sa akin ng lola ko sa ama. Kasama ang biskwit ay naglagay siya ng sariwang itlog. Sinamahan niya ako sa kindergarten na matatagpuan malapit sa village abbey. Nang buksan ng madre ang pinto para salubungin ako, nagsimula akong sumigaw. Dahil sa takot, inihagis ko ang basket sa sahig, nabasag ang itlog at nadumihan ang sahig kahit saan. Pinarusahan ako ng aking tiyahin sa pamamagitan ng pagpalo sa akin at iniuwi ako sa bahay. Kaya ang unang araw ko sa kindergarten ay naging huli ko rin.

Ito ay nangyari, mula sa oras na ako ay apat na, na ang aking tiyuhin ay sasabihin: "Concettina, pumunta sa Novara upang kumuha ako ng ilang carmieri (sedatives) para sa aking sakit ng ulo." Tumakbo ako kasama ang track ng mule na parang ferret, dumaan ako sa distrito ng Greco, minsan huminto ako sa fountain upang pawiin ang aking uhaw, at dumating ako sa botika ng "du Surcittu". Siya, ang parmasyutiko, ay namangha, sinabi sa kanyang mga kaibigan na sa maikling panahon ay pupunta at babalik ako mula sa Novara na parang kidlat. Sa edad na lima ay dinala nila ako sa Barcelona sa malalayong kamag-anak. Doon ko nakita at pinakinggan ang aking sorpresa sa unang pagkakataon... ang radyo! Pumunta din kami sa isang tindahan para bumili ng telang kulay pea. Ang sales assistant ay

iminungkahi: - Bilhin din ang sumbrero at ang puting scarf -. Sa huli ay nakumbinsi sila at binigyan kami ng salesgirl ng dalawang libreng labi ng shiny blue at light blue satin. Kinabukasan dinala namin ang mga tela sa aking ina na gumawa ng mga damit sa loob ng ilang araw. Noong Linggo, para akong mga anak na babae ng mga marquise at baron ng Novara.

Noong taglamig ng 1941, sa kalagitnaan ng digmaan, ang aking ama, nang matapos ang kanyang trabaho sa Sardinia, ay nagpasya kasama ang isang kaibigan niya na hanapin ang kanyang kapalaran sa isang hilagang lungsod at mamuhay sa pamamagitan ng pagkuha ng kanyang dating trabaho bilang isang sapatero. Naroon ang pakiramdam sa hangin na gustong sumama ng nanay ko sa tatay ko at nabalisa ako nito, kaya isang araw nadulas ako sa ilalim ng kanyang higaan, naghubad at pinagmasdan ang dalawang butil ng bigas ng magiging utong na may langib dahil tita ko. hindi ako hinugasan. Marahas ko silang hinubad. Naalala ko na nakakita ako ng dugo dahil nasugatan ko ang sarili ko. Isinuot ko ang canvas shirt na kailangan araw at gabi, pagkatapos ay ang damit, at walang nakapansin.

Bago umalis, sinubukan ng ina na umalis sa bahay ng lolo nang maayos, at ang kaawa-awang kapwa ay naiwang mag-isa. Naisipan niyang maglagay ng ilaw ng kuryente, noong mga panahong iyon ay prerogative ng mga panginoon. Dati, ang "u lusu" ay ginagamit para sa petrolyo. Nagalit si Tiyo Michele: pagkaraan ng ilang araw ay tinawagan niya ang electrician at pina-install din siya ng ilaw sa kanyang bahay, kaya nang pumunta ako sa nayon ay nasiyahan din ako sa kaunting liwanag sa matarik na kahoy na hagdan. Kapag kailangan kong pumunta sa banyo (isang latrea), karaniwang isang simpleng butas na nasa ground floor sa likod ng kanyang laboratoryo, ang mga kabaong ay palaging nakasalansan sa tabi, na itinayo ng aking

tiyuhin upang maging handa kung sakaling hilingin.

Noong umaga ng Marso 1, 1942, nakasuot ng asul na satin na may mapusyaw na asul na manggas, kasama ang aking tiyuhin at lolo na si Tore, sinamahan ko ang aking ina at mga kapatid na babae sa Piazza di San Sebastiano sa pamamagitan ng koreo, iyon ay, oo, sa pamamagitan ng bus, na dadalhin sila sa Vigliatore railway station. Ang kanyang 4 na taong gulang na kapatid na si Rosa ay hindi nais na umakyat at upang kumbinsihin ang kanyang tiyuhin ay nagsabi: - kung hindi ka aakyat, ikaw ay ietto du pidti - (Bibigyan kita ng dalawang umutot).

Ako, ang panganay, na naimpluwensyahan ng aking tiya, ay hindi umalis at nanatili sa Novara. Hindi ko na napigilang umiyak. Humingi ako ng ginhawa sa mga bisig ng aking lolo. Naiwan din siyang mag-isa at sa araw na iyon ay nanatili ako sa kanya upang makasama siya. Makalipas ang halos dalawampung araw ay dumating ang unang liham mula sa ina, na nagsasabi ng tagumpay ng paglalakbay. Hinayaan siya ni Itay na makahanap ng maaliwalas na apartment na may tubig sa bahay at gas stove, isang bagong bagay para sa kanya. Sa pagpapatuloy ng kuwento, isang araw pagkatapos ng kanyang pagdating ay tinawag niya ang isang tagapag-ayos ng buhok sa bahay upang bigyan siya ng isang naka-istilong gupit. Sa nayon halos lahat ng kababaihan ay nakasuot ng tupe na mahaba ang buhok. Sa madaling salita, masaya at kuntento ang aking ina sa unang pagkakataon sa kanyang buhay. At the end of the story nirecommend niya ako kay tita. Tiyak na hindi niya akalain ang paghihirap ko sa Castrangia.

Kinabukasan, ibinalik ako ni Tiya Antonia sa kanayunan at sinabihan ang kanyang asawa na bilhan ako ng aklat sa unang baitang upang turuan akong magsulat at makadalo sa ikalawang

baitang sa halip na sa una sa Oktubre. Kawawa ako: Hindi na ako makapaglaro, ngunit kailangan kong gugulin ang aking oras sa pagsusulat ng mga rod at numero. Mula sa Castrangia paminsan-minsan ay dumaan ang guro sa kanyang pagbabalik mula sa San Basilio kung saan siya nagtuturo. Ang kanyang pangalan ay Maria, siya ay anak ng isang kapitan na kilala ng kanyang tiyahin. Inalok siya nito ng isang basong tubig. Samantala, pinakita ko sa kanya ang notebook at hinaplos niya ako. Kumuha siya ng pulang lapis sa kanyang bag at nagsulat ng "brava". Anong kagalakan, anong kaligayahan na makita akong pinupuri, isang bagay na hindi pangkaraniwan para sa akin. Mas lalo akong naging melancholic araw-araw, nakiusap ako na isama nila ako sa mga tito at lolo at lola ko sa ama, pero sabi ng tita ko hindi naman daw kailangan.

Natatakot siya na baka sabihin ko sa kanila kung paano ako ginagamot at pinakain. Sa katunayan, ang pagkain ay hindi sapat para sa isang maliit na batang babae na kailangang lumaki at umunlad: sa umaga binigyan nila ako ng isang piraso ng matigas na tinapay na may ilang keso, sa tanghali ay isang salad ng mga kamatis at dalawang olibo. Kinagabihan, nang naroon ang kanyang asawa, nagluto si Tita Antonia ng pasta na may improvised sauce na gawa sa hilaw na sibuyas. At kung hindi ko ito kakainin, nanganganib akong mabugbog. Upang mag-iba-iba ang ilang gabi ay nagluto siya ng pasta at beans o isang uri ng malambot na polenta. Sa Pasko, Bagong Taon, Carnival at Mahal na Araw lamang sila pumatay ng inahing manok o kuneho. Noong Enero ay pumatay sila ng baboy kung saan gumawa sila ng maanghang na salami at mantika, ngunit kailangan mong ubusin ang mga ito gamit ang isang dropper kung hindi ay hindi ito sapat para sa buong taon. Paminsan-minsan tuwing Linggo ay bumibili ang aking tiyuhin ng maruming tripe na iniisip lamang ito,

kahit ngayon, ay naiinis na ako, o ang mga bituka ay nalilikot sa isang sanga ng perehil, ang stigliole, na noon ay pinirito. Lahat sila ay murang pagkain dahil, ayon sa kanila, hindi ka dapat mag-aksaya tulad ng iyong mga lolo't lola at paulit-ulit nilang sinasabi sa akin: - Kita mo, lagi silang may mga kawali na puno ng sausage at stock fish, kumakain at umiinom. Kailangan mong lumayo sa mga taong iyon - sabi nila -. Natatakot ang mga tiyuhin ko na baka kumbinsihin ako ng ibang mga kamag-anak na ipilit na sumama sa aking ina at ama sa kontinente. They worked so hard to make me hate them na kung minsan, kapag nakilala ko sila, nilalagay ko ang mga kamay ko sa mata ko para hindi sila makita.

Dumating na ang Setyembre at kailangan kong kumuha ng entrance exam para sa ikalawang klase. Dinala ako ng mga tiyuhin ko sa nayon, kumunsulta sila sa janitor para bantayan ako, kasama ang gurong papasukan ko sa ikalawang baitang at sa guro ng examination board. Lahat sila ay nagdala ng mga regalong itlog para masigurado ang aking promosyon. Hindi pa ako nakipag-ugnayan sa mga taong iyon, ang silid-aralan ay may ilang dalawang upuan na kahoy na mesa na may mga inkwell. May mga kasama pang babae na kumukuha ng remedial exams nila. Ginawa nila akong lutasin ang pagdaragdag at pagbabawas sa pisara. Parehong bago sa akin ang mga inkwells at ang pisara. Nanginginig ako na parang dahon sa takot at kahihiyan, hindi ko alam kung paano lutasin ang mga operasyon, dahil tinuruan lang ako ni Tita Antonia na isulat ang mga numero mula isa hanggang sampu. Pagkatapos ay hiniling nila sa akin na magsulat ng isang pangungusap, isang maliit na pag-iisip sa notebook, ngunit hindi ko alam kung saan magsisimula. Nang matapos ang mga kaguluhang iyon, iniuwi ako ng caretaker. Tinanong siya ng kanyang tiyahin kung kumusta ang pagsusulit

at sumagot ang janitor na hindi ito naging maayos, ngunit ang huling paghatol ay nakasalalay sa mga guro.

Nakapagtataka, ang resulta ay positibo at ako ay natanggap sa ikalawang klase: Handa na akong pumasok sa paaralan, ngunit ang problema sa apron ay lumitaw. Nagpunta si Tiyo Michele sa tindahan noong nakaraang araw at bumili ng labi ng itim na tela. Ginawa ako ni Tita Antonia ng uniporme sa loob ng isang araw. Higit pang pera ang kailangan para mabili ang portpolyo. May pera ang mga tiyuhin ko pero may obsession sila sa pag-iipon kaya nakuha niya, ang kuripot na lalaki, at ginawan ako ng plywood na portpolyo na may clip sa bintana. Hindi man lang nila ako binilhan ng panulat. Ang kanyang tiyuhin ay gumawa ng isa mula sa isang manipis na piraso ng kahoy na may nib na nakakabit sa dulo. Ang dalawang kwaderno at ang lapis ay hindi maaaring palitan ang mga ito at kinailangan itong bilhin sa pamamagitan ng puwersa. Noong Oktubre 1 ng 1942, sinamahan ako ng aking tiyahin sa paaralan. Una siyang nagpunta sa podestà para humingi ng birth certificate na kailangan ng paaralan dahil wala ako sa klase. Puno ng kabaitan ang guro at tinanggap ako ng may simpatiya, ngunit natatakot ako sa kanya marahil dahil sa halip na kanang braso niya ay may goma siyang prosthesis dahil sa isang aksidente na nangyari noong bata pa siya sa pabrika ng pasta ng kanyang ama. Na-assign ako sa mga unang bench. Ang aking mga bagong kasama, na hindi nakita sa akin noong nakaraang taon, ay naintriga sa aking presensya at nagbulungan sa isa't isa: - Ma cù ievi is this cause sicca-sicca? - (Sino itong payat na payat na batang babae?). Labis akong natakot at nahihiya, hindi ko maibuka ang aking bibig at hindi ko man lang sinagot ang mga tanong na buong pagmamahal na itinanong sa akin ng guro.

Ako ay isang mabangis na bata at walang lakas ng loob na

hilingin na lumabas upang umihi, at minsan ay naiihi ko ang aking sarili. Kaya't pagdating ko sa bahay ay binugbog ako ng aking tiyahin dahil kailangan niyang labhan ang aking damit na, sa anumang kaso, ay hindi matutuyo sa oras para sa susunod na araw. Lumipas ang mga araw at ganoon din ang nangyayari sa bawat oras. Nang malaman ng guro ang tungkol dito sa kalagitnaan ng araw, pinapunta niya ako sa banyo, ngunit kung minsan ay nakakalimutan niya ito at ginawa ko ito muli. Hindi ako pinansin at iniwasan ng mga kasama na para akong sinasaktan at hindi man lang nagtangkang makipagkaibigan sa akin.

Kilala nila ang isa't isa dahil nagkita sila sa baryo, samantalang ako ay kailangang maglakad ng halos isang oras para makarating sa bahay sa bansa kaya naman wala akong pagkakataong makipagkaibigan sa kanila. Ang mga tiyuhin ay pumupunta lamang sa nayon tuwing Linggo upang makipagkita sa mga kaibigan at gumugol ng ilang masayang oras kasama sila sa harap ng isang bote ng alak. Ngunit kadalasan ay nanatili ang tiyahin sa bahay upang tumanggap ng mga order sa trabaho para sa kanyang asawa. Sa edad na anim ay naglalakad ako sa mahabang pataas na mule track. Sa kalagitnaan ay huminto ako para kunin ang isang bouquet ng violets na napapalibutan ng mga dahon para ialay sa guro.

Nakarating ako sa school na pagod na pagod. Pagkalipas ng tanghali ay babalik ako sa kanayunan na sinasabayan ng nakabibinging huni ng mga cicadas at isang nakakapasong araw, nang hindi nakilala ang isang buhay na kaluluwa.

I shut myself up in that hovel and left alone to fantasize about myself in that not very serene atmosphere with my tiya na lalong mahigpit sa akin. Ang tiyuhin, pagkatapos ng trabaho, ay halos palaging pumupunta sa tavern at umuuwi nang gabing-gabi, laging lasing. Minsan, mas tipsy pa sa karaniwan, naliligaw siya

at hindi umuwi. Hinanap siya ng kanyang tiyahin at ilang kapitbahay sa kalagitnaan ng gabi sa tabi ng batis sa liwanag ng mga parol. Nang matagpuan nila siyang nakahandusay sa lupa, hinikayat nila siyang umuwi.

Samantala, wala akong magawang mabuti sa paaralan. Sa pagtatapos ng unang quarter ay ipinamahagi ng guro ang mga report card, pagkatapos ay may insignia ng mga fasces at sa kasamaang-palad sa lahat ng mga paksa ay hindi sapat: ang aking report card ay ang pinakamahirap sa klase. Para palakasin ang loob ko ay sinabi ko sa kanya na ang ibang mga report card ay katulad din sa akin at ang tiyahin ay halos kumuha ng pain. Kaya, araw-araw, pinalakas ko ang loob ko at sa klase sinubukan kong makipagkaibigan sa ilang kaklase. Gusto ko silang lapitan, ngunit hindi nila ako isinama sa kanilang mga pag-uusap, marahil dahil sa kanilang mga mata ay isa akong mahirap na babae sa probinsya.

Ikatlong kabanata - Mga laro sa buhangin

Sa mga taon na nag-iisa sa Castrangia, hindi lumipas ang oras dahil ang tanging magagawa lamang ng isang tao ay makinig sa huni ng mga ibon sa buong araw at sa tag-araw ang nakakabinging huni ng mga cicadas, nang ang sirocco ay gumapang mula sa dagat sa kahabaan ng zigzagging course. ng batis at sunugin ang lambak. Ang mga hayop sa kanayunan ay aking mga kaibigan. Kaya ginugol ko ang oras ko sa daydream. Gumawa ako ng sarili kong mundo simula sa mga figure na nagpakita sa akin laban sa background ng langit o sa mga sanga ng mga puno: ligaw na hayop na nagsasalita, mga kabalyero na nakapila sa gilid ng Rocca Salvatesta at pagkatapos ay ang aking mahiwagang powers I made them fall, I watched them annihilated by fear. Pagkatapos ay ginawa kong dragon ang Bato na biglang humiwalay sa bundok at lumilipad nang mataas na naghasik ng lagim sa buong kanayunan. Binago ko ang mga ulap, na naging mga bangkang lumilipad at naglakbay ako sa langit sa pag-iisip na lumampas sa malayong dagat, kung saan naghihintay sa akin ang aking ina at mga kapatid na babae. Ang

mga alimango na lumabas sa tubig ng batis at bumubukol upang ibahin ang kanilang sarili bilang mga dambuhalang hayop na, umaasenso sa batis, ay bumunot din ng mga halaman.

Minsan naaalala ko ang hindi magandang mukha ng aking tiyahin na si Antonia. Hindi niya ako mahal, hindi niya ako mahal at kinasusuklaman ko siya: ipinagkatiwala ako ng aking ina sa kanyang kapatid ngunit nangako rin siya sa akin na balang araw ay darating siya at kukuha sa akin: ito ang dahilan kung bakit madalas akong umakyat sa mga puno, ini-scan ang abot-tanaw, umaasang makita siyang dumating sa likod ng isang puting kabayo kasama ang aking ama. Sa karatig na mga nayon ng San Basilio at Vallancazza ang mga lalaki ay umalis na lahat. Tanging mga babae, bata at ilang matatanda ang natira. Sila ay tahimik na mga nayon na halos hindi naapektuhan ng buhay. Ang oras ay tumigil at ang mga tao ay naniniwala na ang lahat ay magbabago, na isang araw, kapag ang digmaan ay tapos na, ang sibilisasyon ay gagawa ng matagumpay na pagpasok sa kuyog ng mga nagkalat, patay, magulo na mga bahay. Gusto ko sanang magkaroon ng mga kaibigan, malaman na hindi ako nag-iisa at iniwan, maprotektahan ako, malaman na maaari akong sumilong sa bahay na ito o iyon. Wala man lang akong karapatang sabihin na wala akong pamilya, na ang aking mga magulang ay nasa tapat ng dagat, sa kabila ng walang katapusang asul na iyon, na sa pagitan ko at nila ay parang isang mataas at hindi madaanang bundok. Sa halip ay napilitan akong tumira sa aking tiyahin na umaabuso sa akin. Nang maisip ko iyon at makita siyang lumitaw, inis niya ako sa malupit at malupit na boses na iyon. Isang tinig na ginawa para sumigaw, sumigaw, mang-insulto at manaig.

Kahit na ang mga hayop ay natatakot sa kanyang boses. Tanging sa kanyang asawa ay ibinaba niya ang kanyang taluktok

at ang lakas ng kanyang boses ay ganap na nagbago, na naging bleating ng isang tupa. Akala ng tiyahin ko ay hindi maintindihan ng isang batang babae ang nangyayari sa paligid niya. Hindi ko lang naintindihan ang lahat, ngunit, bukod dito, hindi ako nanahimik o walang kibo. Panay ang laban. Isang walang katapusang at nakakapagod na pakikibaka. Paminsan-minsan ay iniisip ko ang tungkol sa hinaharap: siya ay matanda at walang magawa, ako ay bata at malakas, ngunit sa kabila ng lahat ay hindi ko siya tratuhin ng masama, hindi ito bahagi ng aking kalikasan.

Minsan lumalapit ako sa ilog kung saan nakatagpo ako ng mga taong naglalaba ng damit, para gawin ang liscia, ibig sabihin, hinuhugasan nila ang mga kumot at kumot, binabad muna ang lahat sa abo. O kapag, pagkatapos ng panahon ng paggugupit, dumating sila upang hugasan ang balahibo ng tupa at pinatuyo ito sa araw upang maputi ito at pagkatapos ay gamitin ito upang palaman ang mga kutson. Pumunta ako upang kolektahin ang mga natuklap na natitira sa pagitan ng mga bato ng baybayin at sa kanila ay binihisan ko ang aking manikang basahan. Nang hindi ko alam kung ano ang gagawin, sinimulan kong buhatin ang mga bato sa pampang ng batis upang maghanap ng mga hipon, buong lakas kong ikinawit ang mga ito gamit ang aking mga daliri sa itaas ng aking ulo, upang maiwasang maipit ang aking mga daliri gamit ang kanilang mga kuko.. Inuwi ko sila at sa gabi nang sinindihan ng aking tiyahin ang apoy ay inihaw ko sila at kinain: para sa akin ito ay isang espesyal na hapunan. Minsan sa halip na mga alimango, sa sandaling itinaas ang bato, ang maliliit na takot na mga palaka ay tumalon paitaas, na may patayong pagtalon, na nagpapalundag sa akin sa takot. Akala ko mga kalaro ko sila at kung minsan ay naaawa pa ako na iwan silang mag-isa sa dilim sa buong magdamag. Nang kailangan kong

umuwi sa gabi, tinawag ko nang malakas si Uncle Michele, sinasamantala ang echo na nilikha sa lambak. Minsan sa tag-araw kapag may pamilyang Scardino na nakatira sa isang bahay sa itaas ng lambak, binibisita ko sila. Nakipaglaro ako kay Mimma na pinakabata sa magkakapatid.

Si Pippo ay gumagawa noon ng mga upuan at mesa para sa mga manika. Ang sarap magsama ng ilang oras. Kinaumagahan ay tinawag nila ako nang pumunta sila sa kabilang ilog upang kumuha ng gatas. Nasa kanila ang balde upang punan, si "Concettina" ay nasisiyahan na makita siyang ginatasan. Ang maybahay ng mga baka, si Micca a Cappellea ay naawa at inalok ako ng kalahating baso. Sa bahay ng aking tiyahin nakita namin ang gatas dalawang beses sa isang taon: kapag siya ay gumawa ng mga biskwit at sa Pasko ng Pagkabuhay kapag siya ay naghanda ng mga kalapati na may kulay na singsing na itlog. Nang kumulo na ang gatas, ini-skim ko ito hanggang sa huli. Sa silid ng bahay-bansa ay naroon ang higaan ng mga tiyuhin, kung ito ay matatawag na kama, na ang mga tabla ay nakalagay sa dalawang bakal na may kutson na dayami, dahil ang buhok ng kabayo ay iniwan nila sa Novara. Kinailangan kong matulog sa papag na may lamang lumang kumot ng militar, mamantika at punit-punit. Natulog ako ng canvas shirt na sinuot ko kahit maghapon na walang panty. Hindi maipaliwanag ang lamig na nararamdaman ko tuwing gabi. Kapag umuulan ay kailangang ayusin ang mga lalagyan na nagsisilbing pag-iipon ng tubig na tumagos mula sa bubong. Kung kailangan kong umihi sa gabi, kailangan kong umalis ng bahay at gawin ito malapit sa hakbang. Kung hindi ko namalayan, dahil nanaginip ako, at ginagawa ko ito sa isang dayami na kutson, sa umaga ay kukuha din ako ng isang tambak ng mga bariles. Natulog din si Tiya Antonia sa parehong kamiseta na suot niya sa araw, habang si Tiyo Michele

ay nakayuko tulad ng ginawa ng kanyang ina.

Ang seremonya ng pagtulog ay naganap ayon sa karaniwang ritwal: natulog muna ako, pagkatapos ay ang turn ng tiyahin, pagkatapos ay hinubad ng tiyuhin ang kanyang pantalon at may guhit na canvas knickers. Gamit ang medyo baggy shirt na suot niya sa maghapon, naglakad siya patungo sa kama, pinatay ang kerosene lamp na nakapatong sa isang mesa sa dingding. Ako, na pilyo, ay nagkunwaring hindi tumitingin at sumilip pa rin: nang yumuko siya upang patayin ang apoy ay nakita kong naka-project sa dingding, parang anino ng Intsik, ang silweta niyang may nakalawit na din-don. - Oh gaano kagaling! sabi niya, lahat kasi ng alak na nainom niya ay sobrang init niya. Sa tabi ng kanilang higaan ay may dalawang headset, ibig sabihin, dalawang malalaking basket ng tungkod kung saan nila inilalagay ang mga tuyong igos. Tinakpan nila ang mga ito ng marumi, mamantika na basahan, at sa ibabaw nito ay ang malinis na mga knicker ng kanilang tiyuhin. Sa isang dibdib malapit sa aking higaan ay nag-iingat sila ng tinapay at isang bandana na ibinalot nila sa aking ulo kapag pumasok ako sa paaralan sa taglamig, ang aking damit na panloob at ng aking tiyahin. Ginamit ko lang sila tuwing Linggo kapag nagmisa kami sa Novara. Sabi ng mga tiyuhin ko, huwag daw natin sila ilagay sa kanayunan dahil mauubos daw natin sila sa walang kabuluhan.

Noong Enero ay pinatay nila ang baboy. Gumawa sila ng ilang sausage at inasnan ang mantika. Ang mga pinakuluang paa ay inilagay sa isang kalderong luwad na nilubog sa mantika. Karaniwang kinakain ang mga ito noong Mayo na may sariwang broad beans dahil tradisyonal na hindi ito maaaring kainin nang mas maaga. Minsan, April noon, humingi ako sa tita ko ng ilan dahil gutom na gutom ako at hindi ko alam kung ano ang kakainin ng tinapay. Nagsimulang sumigaw si tita na nababaliw

na ako. Isang araw habang pauwi ako mula sa paaralan, sa tabi ng mule track ay nakilala ko si Ofelia kasama ang kanyang kapatid. Nawalan sila ng ina at bumalik kasama ang kanilang ama mula sa France.

Mas maputla sila kaysa sa akin, naawa ako sa kanila at sinabi ko sa kanila: pumasok ka sa tinitirhan ko, sa oras na ito ang aking tiyahin ay umiinom ng tubig, sa oven ay may isang palayok na may pagkain, kunin ito, pakainin ang iyong sarili ngunit pagkatapos ay don 't say anything to no one.- Sila ay nagpasalamat sa akin at, dala ng gutom, sinunod ang aking payo nang walang pag-aalinlangan. Noong Mayo, nang ang aking mga tiyuhin ay nagluto ng malapad na sitaw, pumunta sila upang kunin ang mga paa ng baboy at sa halip ay natagpuan lamang ang kaldero na may mantika: natural na iniisip na ako iyon, nagagalit sila sa akin sa loob ng maraming araw upang bayaran ako. Sa pagkakataong iyon ay nakaramdam ako ng labis na pagmamalaki dahil sa unang pagkakataon ay nagkaroon ako ng kaaya-ayang sensasyon na nanalo sa isang mahusay na labanan laban sa kanilang kasakiman. Dahil sa kawalan ng kalinisan, naghari ang mga pulgas nang hindi nagagambala sa buong bahay. Sa gabi ay tinutusok nila ang aking leeg at ang aking tiyahin ay nagpapahid sa akin ng langis ng oliba tuwing gabi upang pigilan ang mga pulgas sa pagsuso ng aking dugo. Kinaumagahan parang pininturahan ang leeg ko. Tulad ng aking tiyahin, mayroon din akong mga kuto, hindi pa nasanay sa paghuhugas ng aking buhok. Sa kabilang banda, ang aking tiyahin ay gumawa ng mga kulot sa aking buhok at upang panatilihin ito sa lugar ay pinahiran niya ito ng tubig at asukal.

Ang mga kaklase ko naman ay laging malinis. Kahit ang pinakamahirap sa kanila ay hindi kasingdumi ko. Nag-ambag din ang guro sa gawain ng marginalization, sa pamamagitan ng

pagtapon sa akin mula sa lahat ng nasa likod na hanay. Ang aking katawan ay hindi maipaliwanag na dumi. Hinugasan nila ako sa ilog minsan sa isang taon, sa okasyon ng pagdiriwang ng Ferragosto, ang pinakamahalaga sa bayan. Minsan nang iniisip ko ang aking ina, mga pitong taong gulang ako, nahulog ako sa mainit na abo ng brazier. Nasunog ang kanang kamay ko at hindi ako dinala ng tita ko sa doktor, pero ginagamot niya ako ng mga halamang gamot araw-araw. Nagkaroon ako ng dalawang bula na katulad ng dalawang itlog ng kalapati, napasigaw ako sa sakit ngunit hindi siya gumalaw. Para akong kinakain ng mga daga.

Gumaling ako sa pamamagitan ng isang himala pagkatapos ng ilang buwan at pinanatili ko pa rin ang tanda. Noong panahon ng paaralan, habang nasa balkonahe ako isang Linggo, isang batang babae na bumababa ang nagtanong sa akin kung gusto kong sumama sa kanya sa isang aralin sa katesismo kasama si Signorina Vincenzina. Hindi ko alam kung ano iyon dahil sinama lang ako ng tita ko sa misa sa okasyon ng pinakamahalagang bakasyon, hindi ko maintindihan kung ano ang ibig sabihin ng pagpunta sa simbahan. Sa tapat ng aming bahay ay nakatira ang isang pari, si Padre Buemi, ngunit ilang beses ko siyang nakilala at nag-aatubili akong tumingin sa kanya. Paulit-ulit sa akin ng aking tiyahin ang ad nauseam: 'Kung kakausapin mo siya, puputulin ng pari ang iyong dila.' Gayunpaman nagtanong ako at hindi inaasahang nakakuha ng pahintulot na kumuha ng mga aralin sa katekismo. Nahanap ko agad ang sarili ko sa kaginhawaan sa kapaligirang iyon. Binigyan ako ng dalaga ng isang buklet at isang magasin. Nakaramdam ako ng matinding kagalakan nang marinig ko ang tungkol kay Jesus. Isang araw sinabi niya sa akin na ihahanda niya ako para sa Unang Komunyon. Nagsalita ako tungkol dito sa bahay at sinabi nila sa akin na masyado pa akong bata. Sumagot ako, nagsisinungaling,

na gagawin ito ng lahat ng mga batang babae sa grupo. Sa katotohanan ay nakumpirma na sila, gayunpaman ang dalaga at ako ay sumang-ayon at itinakda ang petsa kasama ang pari ng San Nicola: ang araw ng Corpus Christi.

Bumangon ang problema sa puting damit, ngunit may nagpaalam sa tiyahin na inuupahan ito ng mga madre. Dumating ang pinakahihintay na araw: sa umaga ay sinamahan niya ako sa pag-aayuno sa simbahan. Ipinagpalagay niya na may iba pang mga babae dahil hindi pa siya nagkusa na makipag-ugnayan sa babaeng katekismo. Napagtanto na nag-iisa ako, ininsulto niya ako: - Sinungaling, bastos -. Nasa misa din ang guro ko noong umagang iyon kasama ang ibang tao. Pinakalma siya ng ilang babaeng naroroon. Dumating ang pari at hinawakan ako sa kamay dinala niya ako sa sacristy para magkumpisal. Nagsalita siya ng magagandang salita sa akin na hindi ko pa naririnig. Pakiramdam ko ay lumilipad ako sa Langit at sinabi ko sa aking sarili: - Hindi totoo na pinutol ng mga pari ang kanilang mga dila, sa kabaligtaran alam nila kung paano maunawaan ang paghihirap ng isang batang babae -. Kung pwede lang ay niyakap ko na siya at hinalikan sa tuwa.

Pinasabi niya sa akin ang limang Aba Ginoong Maria bilang penitensiya at bumalik ako sa aking upuan. Kaagad-agad tinanong ako ng aking tiyahin kung ano ang sinabi ko sa pari para sa pananatili doon nang matagal, at ako: - Itinuro sa akin ng dalaga na ang pag-amin ay lihim -. - Oo, ngunit kailangan mong sabihin sa akin sa unang pagkakataon - iginiit ng harpy. Hindi pwede. Nagkaroon ng Misa, Communion, at nang umalis ako ay pinilit nila akong halikan ang kamay ng aking tiyuhin at sinabing: - Pagpalain mo ako -. Nagsimula ako sa aking lolo, palaging ang parehong pangungusap, pagkatapos ay inikot ko ang lahat ng mga kamag-anak. Binigyan ako ni Tita Gaetana ng isang booklet.

Nagugutom ako, ngunit walang nag-alok sa akin ng pagkain. Karaniwan, pagkatapos ng seremonya, kaugalian na pumunta sa bar upang kunin ang granita na may mga biskwit, ngunit kinuha sila ng kahibangan para sa pagtitipid: sa tanghali ay kumain kami ng isang plato ng pasta at sa hapon ay pumunta kami sa photographer dahil ang iminungkahi ng mga kamag-anak na magpadala ng larawan ni nanay.

Natapos ko na ang ikalawang klase at nakapasa ako ng napakababa ng mga marka. Sa taong iyon kailangan mong manatili sa bansa sa buong tag-araw. Tutol ako: - Kahit Linggo kailangan kong pumunta sa misa at makita ang aking lolo na nag-iisa -. Siya ay isang napakabuting tao, dumaranas ng hika. Ang kanyang anak na babae ay napabayaang siya, bahagyang dahil sa kapabayaang, isang bahagi dahil siya ay kinondisyon ng kanyang asawa, na palaging galit sa kanyang mga kapitbahay, kamag-anak at biyenan.

Kinuha ko ang labahan para labhan at palihim na dinala sa tiyahin ni Micherillo kung hindi ay magkagulo. Ni hindi man lang

niya naramdaman ang pagmamahal sa kanyang ama: isang araw ay pumunta sa Castrangia ang kanyang kapatid na babae sa kanyang ama upang iulat na siya ay patay na. "Kung hindi ka aalis, dadalhan kita ng cauci to curo (sipa ang puwitan)" sabi nito sa kanya.

Kapag may party sa nayon, ang mga miyembro ng musical band ay inalok ng "pezzo duro", isang ice cream na tinatawag dahil sa partikular na pagkakapare-pareho nito. Tiyo Michele, hindi naiintindihan kung ito ay dahil sa hindi niya nagustuhan o dahil siya ay nadala sa isang hindi pangkaraniwang kilos ng pagkabukas-palad. Nang makita akong pumasa, tinawag niya ako: "Concettina, halika at kumuha ng ice cream". Kaya't sinamantala ko ang pagkakataong magsaya sa isang magandang bagay sa mga pambihirang okasyong iyon.

Noong nakaraan, ipinaalala sa akin ni Dr. Cosentino di Baceno ang isang detalyeng nawala sa aking alaala. Habang tumutugtog ang banda sa mga lansangan ng bayan, sinubukan ng mga bata na sumali sa parada. Ngunit upang bigyang-katwiran ang kanilang presensya, kinakailangan na "malaman" ang isang bahagi. Para patunayan na may hawak siyang kamay sa bulsa ng jacket niya. Sa ganitong paraan sinundan ko ang aking tiyuhin na si Michele, habang si Gianni Cosentino, anak ng isang guro sa elementarya at walang ama, ay nakalagay ang kamay sa bulsa ng pinuno.

Sa kalagitnaan ng digmaan, nagsimulang bumagsak ang ilang bomba sa Novara. Nagtakbuhan ang lahat at may mga kakilala na sumilong sa Castrangia kasama namin. Para sa akin isa itong party dahil makakasama ko. Maya't maya ay maririnig mo ang sipol ng shrapnel. Dumating din ang kalunos-lunos na balita

tungkol sa anak ng may-ari ng pastry shop na Orlando na nabasag ng bomba. Ang ina sa Domodossola, buntis sa ikaapat na pagkakataon, ay naiwan na mag-isa kasama sina Rosa at Antonietta. Ang aking ama ay tinawag pabalik sa Sicily upang maging isang bersagliere. Ilang buwan pagkatapos ng kanyang pag-alis, nalaman niya na ang kanyang ina ay nagsilang ng isang batang babae na nagngangalang Emma at na siya ay may posibilidad na makauwi dahil siya ay inaasahang hindi kasama sa apat na anak.

Sa kasamaang-palad, pagdating niya sa Domodossola ay nakatagpo siya ng isang mapait na sorpresa: Huminto sa buhay si Emma pagkatapos ng 12 araw. Pagkalipas ng dalawang araw kailangan niyang bumalik sa harapan. Pagkalipas ng ilang buwan - ito ang panahon ng kawalan ng katiyakan at kawalang-katatagan pagkatapos ng Setyembre 8 - nagawa niyang makatakas sa serbisyo militar at bumalik sa Novara na naghihintay na matapos ang digmaan upang makasama ang kanyang ina. Binuksan niya ang isang maliit na tindahan ng sapatos. Araw-araw ko siyang pinupuntahan. Mahiyain pero matalino para sa aking edad, nagkaroon ako ng intuwisyon na si papa ay matutulog sa isang babaeng may asawa ngunit may asawang militar. Isang araw pumasok ako sa takilya sa dalisdis ng Piazza Bertolami. Ang katabi ay nakikipag-chat kay Dad. Pumalakpak ako gamit ang hintuturo at gitnang daliri para dukit ang mga mata ng tatay ko na nanloloko sa nanay ko. Nagawa akong pigilan ng kapitbahay, habang nakangiting sinabi sa akin ng tatay ko na "Mind your business". Noong 1944 ipinanganak ang isang kayumangging bata, kulot tulad niya...

Sa Badiavecchia ang lolo sa ama ay nagkasakit ng kanser sa tiyan. Kumuha ako ng permiso kay tita para puntahan siya. Madalas akong bumaba mula sa Castrangia at naglalakad sa

kahabaan ng ilog. Naalala ko siya sa kama, matahimik. Si Lola ay abala pa rin sa tindahan at maaaring gumugol ng kaunting oras dito. Naglagay siya ng isang sanga ng oliba sa kanyang kamay upang itaboy ang mga langaw, ngunit lumala siya at wala nang lakas at itinaboy ko sila. Noong Nobyembre 2, 1944 sa edad na 66 siya ay lumipad patungong Langit. Si Tatay ay nasa Sicily pa. Dumalo rin sa libing ang mga tiyuhin.

Paminsan-minsan ay nakakatanggap ako ng liham mula sa aking ina. Noong 1945 bumalik ang aking ama sa Domodossola at noong 1946 ay ipinanganak ang aking kapatid na si Giuseppe.

Ikaapat na kabanata - Langis, sapot ng gagamba at masamang mata

Nagngangalit ang digmaan sa buong mundo, mahirap ang komunikasyon, at wala na kaming narinig mula kay Nanay. Sa kabutihang-palad, ang aking ama ay na-recall sa Sicily upang sumali sa Bersaglieri corps at nang magkaroon siya ng ilang araw ng kalayaan ay pumunta siya upang makita ako. Dahil sa digmaan ay maraming tao sa kanayunan. Ang mga lumikas na tao ay karaniwang nanatili ng dalawang linggo, ngunit pagkatapos ay ang bayan ay nasa panganib ng pambobomba at mas pinili nilang manatili sa kanayunan sa buong taon.

Paminsan-minsan ay sumilong ako sa mga taong iyon. May isang pamilya na may apat na anak na palaging nasa mabuting kalagayan sa kabila ng kanilang kakulangan sa pagkain. Nakita ko ang kasakiman ng aking mga tiyuhin na nagmamamay-ari ng napakaraming tuyong igos at hindi nagbigay kahit kanino: Kumuha ako ng isang dakot at palihim na dinala sa kanya. Ilan sa mga beans na binigay nila sa akin para sa almusal ay inipon ko para sa kanila. Kahit matigas na tinapay: isang hiwa na inilagay ni tita sa aking bulsa bago pumasok sa paaralan ay

ibinahagi ko ito sa mga batang iyon at bilang kapalit ay binigyan nila ako ng ilang mga sheet na masusulatan, pinaglaruan nila ako sa swing at isa sa kanila ang gumawa ng mga laruan, mga upuan at kama para sa mga manika na itinadhana niya para sa akin at sa kanyang nakababatang kapatid na babae, habang ang kanyang nakatatandang kapatid na babae ay gumawa ng mga manikang basahan para sa amin.

Minsan nangyari na lumusong ako sa ilog, kung saan ang mga babae sa kapitbahayan ay naglalaba ng kanilang mga damit gamit ang abo, at ako ay nakatayo at namangha sa apoy na sinindiha upang mapainit ang tubig sa isang lalagyan na may hawak na dalawang malalaking bato. Hindi ko nakita ang aking tiyahin na gumawa ng mga operasyong ito. Halos hindi siya naglalaba o nagpunta sa ilog kapag walang tao para hindi ipakita ang kanyang mamantika at napakaruming damit.

Sa ibang pagkakataon ay napagmasdan ko ang mga babae na sa loob ng dalawa o tatlong araw ay naglalalatag ng telang lino na hinabi sa bahay sa mga bato. Binasa nila ito at pinatuyo sa ilalim ng nakakapasong araw hanggang sa pumuti. Lagi akong tinatawag ng tita ko sa bahay pero nagkunwari akong walang narinig. Noong panahon ng digmaan, ang manugang ay bumalik din mula sa Turin kasama ang isang sanggol na babae. Bilang paggalang kay Salvatore, ang kanyang anak-anakan, siya ay itinuring na parang reyna. Sa panahong iyon ay nanatili sila sa nayon at para sa okasyon ay inilabas ng tiyahin ang mabangong sabon, mga tuwalya na linen, dish dryer, tablecloth at mga napkin upang magkaroon ng magandang impresyon. Sa halip ay itinuring akong isang alilang babae, na ipinadala upang magsagawa ng mga gawain at kumuha ng tubig mula sa bukal, sapagkat ang pagpapadala ng panauhin ay isang kahihyan.

Dumating ang Pasko at, ayon sa kaugalian sa hilaga, sa umaga

ang nobya ay nakakita ng magandang regalo mula sa Batang Hesus sa kanyang anak na babae: isang magandang set ng mga kaldero at mga platito para sa isang manika. Nagagalak ako para sa kanya, ngunit sa parehong oras ay sumasabog ako sa galit dahil hindi ko naranasan ang mga bagay na iyon sa akin. Nanghina ako nang mahina. May mga ubas ngunit kaawa-awang kainin ang mga ito: kailangan mong pisilin ang mga ito para sa alak. Maaari mo lamang kainin ang ninakaw sa mga kapitbahay. Ang mga hazelnut ay nakolekta ngunit upang ibenta ang mga ito. Kumain ako ng palihim tulad ng mga squirrel sa kakahuyan. Bumili lang ng gatas ang mga tiyuhin ko noong Pasko at Pasko ng Pagkabuhay para gawing biskwit at sinabunutan ko ito ng kutsara habang kumukulo. Bihira lang ang tita ko na naghanda ng fried egg para sa akin. Madalas akong umaasa na iprito niya ito para sa akin: 'Itago natin ito nang ganito kapag mayroon tayo at pumasa ang inahin (siya ay isang binata mula sa Messina na naglibot sa kanayunan nangongolekta ng mga itlog, ipinapasa ang mga ito bilang sariwa) tayo' Ibebenta ko sila at kunin ang pera.' Kinokolekta niya ang mga itlog sa loob ng dalawang buwan at pagkatapos ay ibinenta ang mga ito.

Ang mga taga Messina na bumili ng mga itlog ay malamang na may hawak na sisiw. Ang mga igos ay kailangang humigop, kakaunti lamang ang maaaring kainin, ang iba ay pinatuyo sa araw upang ibenta o itago para sa taglamig. Sa buwan ng Oktubre, ang mga magagandang kastanyas ay ginanap sa gabi. Kung may natira pang mga binalatan, iniwan ng tiyuhin ko sa mesa sa maliit na kwarto (hindi sa plato kundi sa banig na mamantika sa mantika na tumutulo mula sa lampara) at sa umaga, pagkagising niya ng alas kwatro hanggang pumasok ka sa trabaho, ginising niya ako at iniabot sa akin ang mga kastanyas na sinabi niya: "Mag-almusal ka na". Sinunod ko sila at

kinain dahil sa gutom, ngunit nakatikim sila ng mantika at hindi maiwasang sumakit ang tiyan ko. Nagyabang ang tiyuhin: - Mahal ko ang aking pamangkin, inihahanda ko pa ang kanyang mga kastanyas kapag gabi pa -. Sa totoo lang may galit ang tito ko sa mga mata niya. Minsan sila ay dilaw, nagniningas na pula kapag siya ay galit: kahit maliit, ang mga matang iyon ay sumalakay sa kanyang mukha. Sila ay maliit at malalim na parang makipot na butas kung saan ang poot ay tumatakas. Samantala, nagtagumpay ang dysentery at uod. Binigyan ako ng tita ko ng isang kutsarita ng petrolyo paminsan-minsan. Pinipigilan nito ang mga uod, bumulong siya upang kumbinsihin ang sarili... pagkatapos ay nagsimula siya sa "prichentu": - Mazzai un vermu gruossu quennu ia pagana, ùa u mazzu chi sugnu all Christian. O luridì sentu, o tuesday sentu, o mercuridì sentu, o giuvidì sentu, o vinardì sentu, o sabutu sentu, matteia du jurnu di Pasqua u viermu sturdudu a tierra casca.-

(Nakapatay ako ng matabang uod noong ako ay pagano at ngayon ay pinapatay ko ito bilang isang Kristiyano. Sa Lunes Santo, Martes Santo, Miyerkules Santo, Huwebes Santo, Biyernes Santo, Sabado Santo, umaga ng araw ng Pasko ng Pagkabuhay. bumagsak sa lupa ang natulala na uod).

Hindi ko alam kung paano ako nakaligtas.

Dito namin binubuksan ang isang panaklong.

Makalipas ang maraming taon, sumakit ang tiyan ko. Nagpapa-x-ray ako noon gamit ang mga makina na kasing laki ng isang kwarto. Binigyan nila ako ng puting pap para makita kung may ulcer. Sa kasamaang palad, wala kang makita. Sinabi ng radiologist na ito ay gastritis at binigyan ako ng ilang pampakalma upang mabawasan ang sakit. Dumating na ako sa

puntong hindi ako makatikim ng isang kutsarang tubig. Mga singkwenta ako noon. Iminungkahi ni Paolo, isang kaibigan ni Armando di Piacenza, na dalhin ako sa isang espesyalista. Lumapit din siya kay Dr. Mazzeo. Ang gastroscopy instrument ay hindi makalampas sa lalamunan. "Hindi ko alam kung paano ililigtas ang babaeng ito," sabi ng doktor, "sarado ang pylorus." Ang lahat ng mga taong gumawa ng gastroscopy ay lumabas ng silid sa kanilang sariling mga binti. Ako sa isang stretcher na may isang IV. Inireseta ako ng doktor ng isang malakas na lunas sa loob ng dalawang buwan. Pagbalik ko hindi pa rin dumadaan ang instrument. Isa pang lunas na mas malakas pa sa loob ng tatlong buwan.

Limang buwan pagkatapos ng unang pagbisita ay nagsimulang masira ang instrumento sa pylorus. "Himala!" sabi ni Doctor Mazzeo. Kapag naalis na ang tubo, nagtanong siya sa akin ng maraming tanong upang maunawaan kung ito ay isang bagay na congenital o sanhi. Nagsimula akong umiyak: "Siguro ito ang petrolyo na ibinibigay sa akin ni Zizi paminsan-minsan para sa mga uod." Inilagay ng doktor ang kanyang mga kamay sa kanyang buhok: "Oil? At buhay ka pa!". Ang pagpapatuloy ng mga paggamot, paminsan-minsan ay inuulit ko ang gastroscopy.

Salamat kay Dr. Mazzeo na nagligtas sa aking buhay, ngayon pagkatapos ng maraming taon ay maaari kong tangkilikin ang pagkain na may kaunting gamot sa pagpigil.

Nang may tumawag sa kanya mula sa balkonahe, nanatiling umiikot ang kanyang ulo. Pagkatapos ay pinayuhan nila siya na uminom ng isang maliit na baso ng ferroquine habang walang laman ang tiyan. Kinumbinsi niya ang kanyang asawa na bilhin ito at kinaumagahan ay binigyan niya rin ako ng baso.

Sa bahay na iyon, bukod dito, naghari rin ang pamahiin. Laging

sumasakit ang ulo ng tiyuhin dahil sa alak na kanyang nilunok, ngunit ayon sa kanya ang sanhi ay masamang mata ng isang tao. Ang kanyang asawa ay kailangang magmakaawa sa kanya: kumuha siya ng isang plato ng tubig, nagbuhos ng asin at isang patak ng mantika at pagkatapos ay nagsimula sa prichentu para sa sakit ng ulo: - Oglu biridittu, oglu santissimu, trasi ta sta casa e scaccia stu marocchiu, oglu biriditto lumabas at itaboy ang mammucca na ito... (Mapalad na langis, banal na langis, pumasok sa bahay na ito at itaboy ang masamang mata na ito, pinagpalang langis, palakasin ang iyong sarili at itaboy ang diyablo na ito...).

Ang lugar na ito ng pinagpalang langis habang ito ay lumawak, ayon sa kanilang paniniwala, ang masamang mata. Maya-maya pa ay sinabuyan ng tubig ang apat na sulok ng kwarto at nawala ang sakit ng ulo niya.

Upang pagalingin ang mga sugat, ang mga pakana ay nauugnay sa langis, at isang piraso ng karne upang gawing sabaw. Ang kasuklam-suklam na komposisyon na iyon ay, sabi nila, hindi nagkakamali! Kinaumagahan binigyan nila ako ng isang basong tubig na may magnesia. Pagkaraan ng ilang sandali, lahat ng nanginginig, kailangan kong lumabas sa lamig upang palayain ang aking sarili. Nang gumaling ako, ipinadala nila ako sa isang babae na naglalaro ng mga magic trick: sinukat niya ako mula ulo hanggang paa at sa parehong sukat ay ang aking mga pahalang na braso. Kung ang isang piraso ay nawawala ito ay nakaiwas sa kamatayan para sa taong iyon.

Kahit na sa kanilang sariling paraan ang mga tiyuhin ay may pananampalataya sa Diyos, sa mga Banal, sa Madonna. Taun-taon tuwing Setyembre 8 ay naglalakad sila patungong Tindari, sa santuwaryo na inialay sa itim na Madonna mga apatnapung kilometro ang layo mula sa bayan. Mula sa edad na

limang kailangan kong gawin ang penitensiya na iyon.

Sa okasyon ng mga pilgrimages sa Sanctuary ng Tindari noong nakaraang araw, ginawa ng tiyahin ang mga takip (tsinelas) ng mga basahan. Si Uncle ay maagang nagpunta sa pangangaso at nagdala ng isang ligaw na kuneho sa bahay upang lutuin. Para magkaroon ng magandang impresyon, naghanda din ang tiya ng mga pinalamanan na aubergine. Humarap siya sa salamin at pinunasan ang mukha niya ng tela. Noong panahong uso ang kantang "Dove sta zazà, my beauty", kung saan nakaugalian kong tawagin itong "zizi".

Umalis kami papuntang Tindari bandang alas onse ng gabi para makarating ng madaling araw. Pagod at pagod dahil sa aking kahinaan, maraming beses akong humingi ng kaunting sariwang tubig, ngunit hindi nila ito binili sa mga kuwadra tulad ng lahat ng iba pang pagod na mga tao: pumila sila sa nag-iisang fountain na matatagpuan malapit sa simbahan kung saan ang mainit na tubig. bumulwak ito ay hindi nakakatulong upang mapawi ang init. Ayon sa tradisyon, bumili sila ng mga chickpeas, fava beans at cannelline beans, pagkatapos ay nagmisa, nagdasal sa Madinuzza at sa paglabas ay nakilala nila ang mga kababayan at ang aking mga kamag-anak sa ama. Sa tanghali ay nagpunta kami upang kumain sa ilalim ng nakapalibot na mga puno ng olibo. Sa kasamaang-palad ay pagod na pagod ako, sa katunayan sa araw na iyon ay palaging may katakam-takam na pagkain upang makagawa ng magandang impresyon sa harap ng mga kaibigan. Kasama sa tanghalian ang ligaw na kuneho na niluto sa oven, na palaging pinupuntahan ng aking tiyuhin upang manghuli ng ilang gabi bago, pinalamanan na mga aubergine at paminta, mga ubas at mga biskwit na gawang bahay. Upang makauwi, ang mga kaibigan ay gumawa ng paraan: ang kotse o mga kariton na hinihila ng kabayo. Nanood ako, nagbitiw na ulit

sa paglalakad. Kung may tiyuhin lang kaya kong sumakay sa kabayo, kung hindi, masakit.

Ikalimang Kabanata - Ang mga kuwago

Pa rin sa paksa ng relihiyon, ang aking tiyuhin bilang isang miyembro ng isang confraternity, mayroon silang obligasyon na pumunta sa kumpisal at makipag-usap sa Linggo ng Palaspas sa simbahan ng San Giorgio. Ang seremonya ay ginanap sa alas singko ng umaga, ang pari ay unang nagkumpisal sa lahat ng mga lalaki sa isang kapilya, pagkatapos ay lumipat patungo sa kumpisalan para sa mga babae.

Nang turn na ng tiyahin, na nakasuot ng makapal na itim na alampay, dinala niya ang damit malapit sa rehas na bakal upang matakpan ang kanyang sarili hangga't maaari: tila kailangan niyang lumanghap ng chamomile tea. Siya ay umamin at pagkatapos: - Ngayon ay iyong turn - sinabi niya sa akin. Gustuhin ko mang magtapat sa buong taon, hindi ko magawa. Pinagalitan ako ng tita ko: - Hindi mo dapat pagtawanan ang Panginoon, sapat na ang isang beses sa isang taon, kung hindi, hindi ka karapat-dapat na kumuha ng ostiya dahil maaari kang magkasala kahit ang iyong mga mata -.

Bandang alas-nuwebe Banal na Misa, komunyon at agad na umuwi. Gaya ng dati, sa walang kwentang dahilan, nagsimulang magmura ang kanyang tiyuhin, nagkaroon siya ng nerbiyos na ubo. Hindi maipaliwanag na mga eksena ang nangyari: kung ang

araw na iyon sa ilang kadahilanan ay nangangailangan ang isang tao, hindi siya maaaring dumura, kung hindi ay itatapon niya ang Panginoon sa kanyang bibig. Kung sa pamamagitan ng kamalasan ay nangyari, kukunin niya ang takip ng pitsel, dumura dito at muling iinom ang likido na may tubig at asukal. Para sa Semana Santa, ang mga tao ay nanatili sa nayon kahit sa gabi upang dumalo sa mga sermon sa gabi na ginanap ng monghe. Sa Huwebes, ang mga kalapati ay inihanda, isang biskwit na i-paste sa iba't ibang mga hugis na may mga pinakuluang itlog na pinakuluan sa tubig at singsing, isang nakakalason na sangkap na pangkulay. Noong Biyernes Santo sa umaga, ang pag-aayuno, lahat ng simbahan na pinalamutian ng mga sibol ng trigo ay binisita, pagkatapos ay nilamon ang tatlong dahon ng pamangkin (mga halamang gamot na may napakatindi na bango) na ginagarantiyahan ang kagalingan para sa buong taon.

Hindi mo kailangang magtrabaho sa araw para maiwasang masaktan si Hesus na Napako sa Krus, kung tinahi mo ang karayom ay matusok, kung nakita mong may panganib na masaktan ang iyong katawan, at iba pa. Para sa araw na iyon, kahit anong gawin ko, hindi man lang ako natamaan, kung hindi, iiyak si Hesus. Alas onse noong Sabado ay nagkaroon ng misa ng kapayapaan at muling pagkabuhay. Dinala ng lahat ng mga bata ang mga kalapati upang tanggapin ang basbas ng pari at pagkatapos ay kainin ito. Hindi ko kailanman naalis ang kasiyahang iyon dahil kinailangan kong itago ang aking kalapati na may dalawang itlog para sa paglalakbay sa paaralan na isinaayos noong Martes pagkatapos ng Pasko ng Pagkabuhay. Kailangan kong mag-alok ng itlog sa guro. Noong araw ng Pasko ng Pagkabuhay, binili nila ako ng marzipan na tupa, ang pinakamaliit para hindi masyadong gumastos. Kuripot ang tiyuhin na pinakintab ang kanyang sapatos gamit ang uling mula sa

kawali na nabuo sa apoy. Kung alam ng tiyahin na tapos na ang isang trabaho at binabayaran nila ito, irerekomenda niya ako: - Tanungin ang iyong tiyuhin kung dinala niya ang pera -.

Siya at ako ay halos kailangang sambahin siya na parang dalawang alipin hanggang sa siya ay naantig at binigyan siya ng sampung lire at ako ay lima. Hindi ko maubos ang pera ko dahil nakatadhana ito sa alkansya. Minsan sinabi ko sa tita ko na gusto kong maglaro ng lotto. Pumayag siya dahil umaasa siyang manalo. Ang sa akin ay isang kasinungalingan. Sa totoo lang, nakaramdam din ako ng kapansanan sa pananamit kumpara sa mga kasama ko: may palda sila, pero ayaw ng tiyahin ko at napilitan akong magsuot ng buong damit. Lahat ay nakasuot ng puti, kayumanggi o asul na cotton na hanggang tuhod na medyas, kailangan kong gawin ang kanyang orange na medyas, na mas mura kaysa sa iba. Isinuot ko ang mga ito sa itaas ng tuhod na sinusuportahan ng isang nababanat na banda, ngunit ang pinakamalaking problema ay, nang walang paa, umabot sila hanggang sa bukung-bukong. Sa ibabaw nito ay nagsuot ako ng isang pares ng maikling cuffed na medyas. I was already marginalized enough and I had to distinguish myself also for clothes. Gamit ang limang lira ay naisipan kong bumili ng mas disentang pares ng medyas na isusuot ko sa umaga bago pumasok sa klase. Sarado ang tindahan noong araw na iyon. Hindi ako nakauwi dala ang pera dahil matunton na sana ito ng tita ko. Naisipan kong itago sila sa ilalim ng isang bato sa tabi ng track ng mule. Umuulan sa gabi at bilang papel ang mga ito ay ganap na nagkawatak-watak, gaya ng napagtanto ko kinaumagahan nang pumunta ako upang kunin ang mga ito.

Lumipas ang labinlimang araw at tinanong ako ng aking tiyahin kung nanalo ba ako sa lotto. Kahit noon pa hindi ako sincere at sinabing oo. Hindi dumating ang pera na iyon. Noong Biyernes

Santo, sa prusisyon bilang parangal sa Our Lady of Sorrows, nakipagkita sa guro, humingi siya ng mga paliwanag. Namamatay ako sa kahihyan. Natural, hindi niya alam ang lahat, kaya dalawang sampal ang kinuha ko kay tita sa ilalim ng kanyang mahigpit na titig. Palagi akong kusang pumapasok sa paaralan, ngunit may hindi magandang resulta. Walang nakakaintindi sa akin at lagi akong na-promote salamat sa mga rekomendasyon, kaya kalmado ang nanay ko na lagi nila akong pinag-aaralan. Buti na lang ako sa pusa, hanggang isang araw bumalik ang lasing na tiyuhin mula sa nayon na may dalang tripe at kumuha ng piraso ang hayop para pakainin ang sarili. Kinuha niya ang isang musket na iniwan ng mga sundalo, pinatay niya siya sa bukas na kanayunan. Para sa akin ito ay isang malaking pagkabigo.

Sa oras ng paggiik ay pupunta ako at pumitas ng mga butil ng trigo at sebada na naiwan sa bakuran ng mga kapitbahay, inilalagay sa isang bag at dinadala sa gilingan ni Signora Tindara sa ilog. Pagkatapos ay dinala ko ang harina kay Novara sa pinsan ng aking ina na, bilang isang propesyon, bilang isang balo na may dalawang maliliit na anak, sa umaga ay nagpunta upang mangolekta ng kahoy sa kakahuyan at sinindihan ang hurno upang maghanda ng tinapay para sa sinumang nagdala sa kanya ng harina, kumuha ng harina. ilang pera at kaunting tinapay para sa mga bata.

Noong Setyembre, nang ang mga igos ay hinog na, umakyat ako sa mga puno at tinipon ang masasarap na prutas, inilagay ang mga ito sa mga basket ng tambo na nakasabit sa mga sanga na may kawit. Ang mga igos ay pinutol at iniwan upang matuyo sa araw sa isang tungkod. Pagkaraan ng ilang araw sila ay naging tuyo. Nakatanim sa malalaking basket, kinakain sila sa taglamig. Noong mga panahong iyon, dumarating si Signora

Maria, isang kapitbahay sa kanayunan, upang maghanda ng mga tuyong igos. Madalas ko siyang puntahan. Siya ang ina ng maraming anak. Isa sa kanila, si Carmelo, ay epileptic. Minsan hindi na ito matagpuan. Hinanap siya ng nag-aalalang ina at halos libangin ko na siya.

Noong ako ay nasa ikalimang baitang, hiniling ng guro na ipaalam sa mga magulang na dadalhin niya kami sa sinehan para manood ng pelikulang "The little alpine boy". Ang mga tiyuhin: "Hindi ka pumunta upang makita ang karumihan na iyon". Narinig ng pamangkin ng pari sa tapat: "Kailangan mo siyang ipadala, hindi ko rin nakita." Tapos naantig sila at nakaalis na ako.

Isang pakete ang dumating mula kay nanay na may mga matatamis. May dinala ako sa school. Panahon iyon ng taggutom at kulang din ang suplay ng kendi. Itinuro ng kapatid ng aking guro ang ikaapat na baitang habang ako ay nasa ikalimang baitang. Humingi siya ng mga kendi para sa isang mas mahirap na babae kaysa sa akin na may sakit at iniwan ko ang lahat para sa kanya.

Noong 1945 bumalik ang aking ama sa Domodossola. Nakita ko siyang muli noong Abril 1946 at kasama niya ang aking ina na naghihintay ng isang sanggol.

Sampung masasayang araw ko kasama ang aking mga magulang. Madalas akong bumisita sa aking mga lolo't lola at mga tiyuhin, kaya kumain ako hangga't gusto ko at uminom ng maraming soda mula sa aking lola na nagbebenta ng mga ito. Sa bandang huli ay gustong isama ako ng aking ina sa itaas na Italya, ngunit ang aking tiyahin, na laging huwad at makasarili, ay nakumbinsi siyang iwan ako sa kanya. Nag-aral ako sa ikalimang baitang, palaging nahihirapan dahil sa aking kahinaan. Sa mga araw ng pagsusulit ay dumating ang balita ng pagsilang ng

kanyang nakababatang kapatid. Lahat masaya, pero sorry at the same time naiyak ako sa saya at sakit. Siguro dahil dito na-promote ako ng teacher kahit hindi siya nagbuka ng bibig tungkol sa exams. Noong taong iyon ay nagtayo sila ng gymnasium section sa village at halos lahat ng mga kasama ko ay naghanda para sa entrance exams para ma-access ito. Para sa akin ay walang mga posibilidad: ang aking mga tiyuhin ay kumbinsido na ang mga kuwago lamang ang nag-aaral sa ganoong uri ng paaralan. Sa katunayan, pagkatapos ng high school, ang isa ay kailangang pumunta sa Messina para sa mga masters. Kailangang asikasuhin ng mga magulang ko ang pagpapadala ng pera para sa mga libro, hindi na sana sila mamili. Umiyak ako ng umiyak dahil gusto kong ipagpatuloy ang pag-aaral ko. Pagkatapos ay inalok nila ako ng posibilidad na mag-enroll sa propesyonal na biennium, isang uri ng napakahirap na middle school na tumatagal ng dalawang taon. Ang pinakamahirap ay pumunta doon, sa anumang kaso ay tinanggap ko. Pabalik-balik, umaga at hapon ay dumalo ako sa kurso. Ang paaralan ay halo-halong: ang rowdiest boys itinaas ang kanilang mga kamay laban sa direktor na nagtuturo ng matematika, sila rin triped up ang Italyano at Pranses guro. Ang gawaing bahay ay itinuro sa mga babae at agrikultural na mga ideya sa mga lalaki. Sa totoo lang, wala man lang natutunan. Mabuti ang kita ko sa pagiging mahiyain at may matinding uhaw na matuto.

Bago matapos ang school year ay inihanda na kami ng mga guro para sa isang charity theater. Kinailangan kong magmukhang nakadamit bilang isang lansangan. Nandoon ang flat cap ng tiyuhin, kulang ang shorts. Nang sabihin ko sa aking tiyahin, siya ay bumulalas: "Ang sarap mong magpiyansa." Hindi ako nawalan ng loob: Pumunta ako sa asawa ng barbero na si Liezza para hilingin na hiram ang pantalon ng kanyang anak.

Kaya sa gabi ng recital ay nagbihis ako bilang isang lansangan sa lansangan, sa gitna ng maraming palakpakan at desperasyon ng aking mga tiyuhin, na naroroon sa madla para sa okasyon.

Sa kasamaang palad, lumipas din ang dalawang taon na iyon at nakatapos ako ng pag-aaral nang tuluyan sa pag-aakalang ako ay nanatiling walang alam at higit pa kaysa dati.

Ika-anim na Kabanata - Patawarin mo sana ako (Silaw ng bituin)

Labindalawa ako noong Agosto ay binisita ako ng aking ina kasama ang aking ama at nakababatang kapatid na lalaki na una kong nakita. Natuwa ako nang makita ko ang kanyang munting mukha at naaalala ko ang araw na iyon bilang isa sa pinakamagagandang araw ng aking buhay. Desidido ang aking mga magulang na isama ako sa kanila upang maibalik ako sa paaralan, ngunit ang aking tiyahin sa ikalabing pagkakataon ay nakagambala sa kanila mula sa ideya: ipapadala niya sana ako upang maging isang mananahi na may pag-asang matutong mabuti ang kalakalan. At nangyari nga, labag sa kalooban ko. Umalis ang mga magulang ko at nanatili ako sa Sicily na parang tulala. Simula noon ay wala na akong kapayapaan at palagi akong umiiyak ng palihim. Sinabi ng aking mga tiyuhin na tiyak na hindi ako mamahalin ng aking mga magulang tulad ng pagmamahal nila, na pinalaki nila ako bilang isang anak na babae (ang isang anak na babae ay tiyak na dumanas ng parehong mga pasakit na katulad ko). Isang araw pumunta ang tiyahin ko sa pinakamagaling na mananahi sa bayan, kung saan natutunan din ng nanay ko ang trabaho, para tanungin siya kung

uupakan niya ako. Sumagot ang mananahi na mayroon na siyang walong babae at hindi na niya madagdagan ang bilang. Kinabukasan ay dinalhan siya ng kanyang tiyahin ng ilang mga itlog upang kumbinsihin siya at sinabi niya: - Bumalik ka sa isang buwan, marahil ang isa sa mga apprentice ay aalis papuntang Turin at mayroon pa ring libreng lugar para sa iyong pamangkin -. Punctual, after a month pinapunta ako ni tita sa laboratory. Malugod akong tinanggap ng dalaga na hindi hihigit sa isang metro at kalahating taas: - Sige ihahatid na kita dahil naaawa ako sa iyo, mas gugustuhin mo pa yata na pumunta sa akin kaysa manatili sa bansa kasama ang iyong tiyahin. -. Hindi siya lubos na nagkamali sa pag-iisip. Kinabukasan alas otso nagpakilala ako. - Simulan mong magwalis ng laboratoryo - sabi niya sa akin - tapos maghuhugas ka ng sahig -. Ang kwento ay nagsimulang magalit sa akin. Nagsimula akong maglinis sa abot ng aking makakaya. Maliit lang ako, labingdalawa ako, pero mukha akong walo.

Hindi ako marunong maghugas ng sahig: sa kanayunan ay gawa sa bato at sa nayon, kung saan may mga tile, hindi nilalabhan ng aking tiyahin ang mga ito upang hindi masira. Sinubukan kong gawin ang aking makakaya, ngunit tinawag akong asno ng mananahi dahil hindi ako nakapaghugas ng mabuti. Alas nuwebe dumating ang mga manggagawa at nagsimulang magkaroon ng interes sa bagong causita (maliit na babae). Lahat sila ay nakatingin sa akin ng masama. Narinig ko ang kanilang mga talumpati at nahulog mula sa mga ulap na hindi alam ang mga mahahalagang bagay sa buhay. Paminsan-minsan ay binibigyan nila ako ng kaunting trabaho bilang isang mananahi, mga bagay na hindi ko ginagawa nang kusa, laging naiinis sa hindi nakapag-aral. May positibong panig sa araw: sa tanghali, hindi na kailangang bumalik sa kanayunan,

tahimik akong kumain sa bahay, naglatag ng napkin sa mesa, inayos ang baso, ang bote ng tubig at isang plato. Sa madaling salita, upang kumain ng isang piraso ng matigas na tinapay at keso nasiyahan ako sa paglalagay ng mesa tulad ng lahat ng ordinaryong tao. Pagkatapos ng tanghalian ay pumunta ako sa isang kapitbahay na mas matanda sa akin ng siyam na taon at isang mananahi. Tinulungan niya akong imulat ang aking kawalang-muwang. Kasama niya nakatira ang kanyang ina, isang kapatid na babae na may mga binti ng elepante at isa pang invalid.

Minsan niyaya nila akong kumain ng isang mangkok ng sopas. Hiniling sa akin ng mananahi na tulungan siyang mag-cross stitch ng mga damit ng sanggol. Minsan nakaramdam ako ng kalungkutan at huminto sa trabaho sa kalagitnaan. Sa ibang pagkakataon, sa kabila, kinuha ko ang abo sa brazier at ikinalat ang mga ito sa hagdan. Sabi nila: "Sino eve paccia? Nagkaroon ba ako ng sakit?" Sa huli ay naunawaan nila ako at napatawad nila ako.

Minsan ay umaakyat ako sa mga madre ng ampunan ng Antoniano upang makipaglaro sa mga ulilang babae. Medyo naiingit ako sa kanila dahil namumuhay sila ng maayos. Kumain sila nang laging maayos ang hapag, pagkatapos ay naglaro sila at sa wakas sa mga takdang oras ay inialay nila ang kanilang sarili sa debosyon sa Diyos sa pamamagitan ng pagdarasal. Naisip ko: - Ang swerte nila, wala na silang mga magulang but they live well with the madre, while I have parents but I'm forced to live with these bearish uncles -. Lingid sa kanilang kaalaman, para maiwasan ang kasunod na nakakapagod na interogasyon, paminsan-minsan ay binibisita ko ang isang tiyahin sa ama na nakatira sa nayon. Humingi ako ng pera para magpadala ng sulat sa kanyang mga magulang na nagmamakaawa na isama nila

ako.

Sa Nobyembre ng bawat taon dinala nila ako sa Sant'Ugo fair na naganap sa Piano Vigna. Sa lokalidad na ito, ang mga lolo't lola sa ama ay nagtayo ng isang shed kung saan naghanda sila ng inihaw na karne at mga sausage na kanilang ibinebenta kasama ng isang magandang baso ng alak. Para sa akin ito ay isang pagkakataon upang makasama ang aking mga kamag-anak sa ama, kumain ng masarap na karne at uminom ng isang kulay na soda, tumingin sa mga stall na nagbebenta ng braziers, parol, earthenware kaldero, quartare at bumbaelli.

Kinabukasan ay muli kaming pumunta sa Badia Vecchia para sa kapistahan ng Sant'Ugo, isang misa, isang maliit na prusisyon at pagkatapos nito sa tindahan ng aking mga lolo't lola na nag-alok sa akin ng sausage, tinapay at soda, ang isang ito ay tumapik mula sa isang saradong bote na may bola sa loob.

Minsan bago ang Pasko ay pumunta kami sa Messina ng 3 araw. Nakitulog kami sa isang kamag-anak. Medyo hindi ko siya gusto: sinabi niya sa kanyang mga tiyuhin na nagnakaw siya ng mga itlog sa isang babaeng magsasaka sa palengke, na nakakagambala sa kanya. Natutunan ko sa katekismo na hindi dapat magnakaw ang isang tao. Kasama ang anak na babae sa gabi ay nagpunta kami sa isang ginoo na nagtayo ng mga pigurin. Para maging mapagbigay, binigyan ako ng mga tiyuhin ko ng pera para bilhin sila. Sa pinahirang mesa ng Castrangia ay nakagawa ako ng kuna. Sa mga sanga ng asparagus at ilang cotton flakes ay nakabuo ako ng isang kubo. Sa gabi ay nasiyahan ako sa kapaligiran ng dalawang kandila na nilikha gamit ang mga walnut shell na ibinabad sa langis at isang piraso ng tali sa tabi ng Batang Hesus. Pinahahalagahan din ni Tiyo Michele ang ideya at gusto niyang gantimpalaan ako: "Ntoia, balatan mo ang dalawang bungang peras", at pinuntahan ng

aking tiyahin ang mga ito sa ilalim ng kanilang kama kung saan sila itinatago.

Nang huminto ako sa pagtulog mag-isa sa Novara, noong nobena ng Pasko ay sumama ako sa aking kapitbahay na si Antonietta sa pagdiriwang na ginanap sa ika-5 ng umaga sa simbahan ng Annunziata. Sa likod ng simbahan binigay ng sakristan ang mga upuan na may bayad. Dinala namin sila mula sa bahay. Sa aming pagbabalik ay binisita namin si Carolina, ang labandera ng inhinyero, na nasa trabaho nang maaga sa ilalim ng hagdan. Sa oras na iyon ay umalis na siya upang umigib ng tubig mula sa fountain ng San Francesco na may malalaking litro, upang punuin ang batya na gawa sa kahoy. Sinabi niya: "Caùsi, maghintay ka rito, titignan ko kung may natitirang biskwit ang mga ginoo kahapon ng gabi, para makapag-almusal ka". Halos hindi na siya bumalik na walang dala. Niyaya ko si Antonietta na umakyat at sinindiha namin ang brazier. Nang walang mahanap na ibang makakain si Carolina, pumunta ako sa kusina para kumuha ng isang piraso ng matigas na tinapay at isang basong tubig mula sa "bumbaello". Hanggang 8 tumigil kami para gumawa ng doilies, pagkatapos ay nagpaalam kami: Pumunta ako sa pagawaan, pumunta si Antonietta sa kanyang bahay upang tulungan ang kanyang ina na nag-iisang anak na babae sa 8 magkakapatid.

Sa Novara lamang ay naramdaman kong isang mamamayan. Noong binisita ko si lolo Turi nilinis ko ang mga bintana para sa kanya at binigyan niya ako ng "a srea" (isang tip). Bumili ako ng nail polish. Bumili din ako ng solvent para tanggalin nang maramdaman kong makikipagkita ako sa mga tito ko. Gumamit ako ng talcum powder bilang pulbos sa mukha. Naku: isang araw ay iniwan ko ito sa aking mukha at pinagdaanan ang aking mga problema, sampal at panlalait. "Saan ka kumuha ng pera para sa

kalokohan na yan?" At ako: "Hindi mo ba nakikita na harina ito?". Samantala, lumipat ang mga kapitbahay sa ibang lugar. Isang araw niyaya nila akong pumunta sa circus. "Wala akong pera..." sabi ko. Pinahiram nila sa akin. Sa hapon, pumunta ako sa laboratoryo upang tamasahin ang palabas: mga unggoy sa trapeze, mga bata sa mga kabayo, mga elepante, mga payaso, mga bagay na hindi pa nakikita. Sa kasamaang palad kailangan kong kumuha ng 8 lire.

Pagkalipas ng ilang araw, habang papunta ako sa Castrangia, sa San Salvatore ay nakilala ko ang ina ng isang kaeskuwela na may dalang bag na puno ng mga gulay na binili mula sa mga magsasaka. Tinanong niya ako kung maaari ba akong bumalik sa nayon (para sa kaisipan ng oras na siya ay nahihiya na pumunta sa plaza kasama ang bag!). Sumang-ayon ako, sa pag-aakalang makakaipon ako ng pera gamit ang tip. Sa kasamaang palad, dahil nahihirapan akong makarating sa kanyang bahay, binigyan niya ako ng apat na mani. Hindi ako nawalan ng puso. Nakakuha ako ng lira sa pagbebenta ng doily sa isang babae mula sa Fantina. Nagtayo ako ng karton na Pinocchios na may mga binti at braso na ginalaw ng isang string. Binili sila ng ilang mga bata para sa mga pennies. Isa pang ideya: salaming pang-araw para sa mga mahihirap na bata. Naghahanap ako ng transparent colored candy wrapper sa harap ng mga bar. Gamit ang sugar paper ay pinutol ko ang frame at nakabawi ako ng iba pang sentimo. Makalipas ang dalawang buwan ay naibalik ko ang 8 lire.

Sa kabila ng kanyang katandaan, ang lolo ay may hika at luslos na dala-dala niya mula noong limang taong gulang, sinubukan niyang i-distract ang kanyang sarili sa kanayunan, dahil halos hindi na siya binisita ng kanyang anak na babae. Maayos siya sa dalawang buwan ng tag-araw nang dumating ang kanyang

manugang mula sa Messina: nilabhan niya ang kanyang linen at hinalughog ang bahay upang linisin ang lahat ng naipon sa buong taon.

Kapag nagkita kami, sasabihin niya sa akin: 'Nakakahiya ang tiyahin mo, hindi mo kayang pahirapan ang isang mahirap na matanda ng ganito sa karumihan.' Kinagabihan ay nagpunta ako upang mag-ulat, ngunit pinuna ng tiyahin ang kanyang hipag: - Siya ay isang mamamayan, maaari niyang isipin para sa kanyang sarili kung ano ang gusto niya -. And I retorted: "Tama ka, nakita ko ang paglilinis mo: nahugasan mo pa ang urinal na may asido at ito ay makintab muli". Sa puntong ito ay sinampal niya ako dahil hindi namin dapat pag-usapan ang mga bagay na ito at naiinis ako.

Isang araw binigyan ako ng aking lolo ng pera at bumili ako ng songbook na pinag-uusapan ng mga babae sa workshop. Sa loob ng ilang oras ay nagawa kong itago ito, ngunit isang gabi ay wala akong oras at ang aking tiyuhin, na napagtanto ito, ay nagsimulang sumpain: "Kahit na ang pangit na basurang ito, ngayon ikaw ay nagiging isang maton." Sa mga salitang iyon ay pinunit ko ito sa mukha niya bago niya ginawa. Sa harap ng aking paghihimagsik ay wala na siyang nakita, hinila niya pababa ang baywang ng kanyang pantalon at sinimulan akong bugbugin nang marahas. Ako ay humigit-kumulang labintatlo at iyon lamang ang pagkakataon na sinabi niya sa kanyang asawa: 'Nabalitaan ko na ang isang babae ay aalis papuntang itaas na Italya, upang samahan ang iyong pamangkin sa nayon at ipadala siya sa kanyang mga magulang'. Sa sandaling iyon ay nakaramdam ako ng saya, nakalimutan ko na rin ang sakit ng mga palo na natamo ko, pagkatapos ay pumunta ako at umupo sa damuhan na nag-iisip. Nagsisimula nang bumagsak ang dilim, naisip ko, habang ang mga anino ng gabi ay pumapasok sa mga

sanga ng mga puno at isang mahinang malamig na hangin ang lumabas mula sa ilog.

Sumandal ako sa isang puno ng walnut at nakatulog habang nakatingin sa mga ulap. Marami akong pinangarap, isang pulutong ng mga makukulay na panaginip. Isang banayad na simoy ng hangin ang humaplos sa aking mukha. Iminulat ko ang aking mga mata at kakaibang minahal ang lugar na iyon na noon pa man ay kinaiinisan ko at sa unang pagkakataon ay napagtanto kong ito ay naliliwanagan lamang ng liwanag ng mga bituin. I let myself go in this state of abandonment, nanaginip na naman ako. Ang kaligayahang parang misteryosong likido ay pumasok sa aking munting pagkatao patak-patak. Hindi ako isang matamis na batang babae. Ang aking mga paa ay kulubot na dahil sa paglakad sa matutulis na mga bato ng batis, ngunit ang aking buong katawan, at maging ang aking kaluluwa, ay sanay na sa pagkamuhi sa anumang bagay na tila matamis at malambot. Ngunit inaamin ko na ang maikling tulog na iyon nang gabing iyon ay napakasarap at hindi ko na ito natagpuan pang muli. Kaya siguro naalala ko pa. Biglang may kamay na pumatong sa aking balikat, dumating si Tiya Antonia at sa kanyang sariling paraan ay bigla akong ginising: "Umuwi na tayo. Pagdating natin doon, hahalikan mo ang kamay ng iyong tiyuhin at sabihin sa kanya - Patawarin mo ako -". At ganoon nga.

Nang gabing iyon ay humiga ako nang nanginginig, hindi makatulog sa gabi, at gumugol ng mga oras sa spasmodic anticipation ng araw. Kung ako ay nakatulog nang hindi ko namamalayan, bigla akong magsisimula na para bang sa isang tawag o isang kirot ng budhi, na humihingi sa akin ng gising at sa sakit at hindi ako papayagan ng anumang pahinga. Ginugol ko ang natitirang oras na nakadilat ang aking mga mata sa pagsisiyasat sa mga halimaw na iginuhit ng dilim ng gabi sa mga

dingding at, nang walang lakas na gumawa ng anuman, ako ay umiyak at umiyak. Ngunit hindi ito isang malungkot na sigaw, ito ay isang bagay na hindi ko marinig. Kinabukasan ay hindi na ako pumunta sa lab dahil parang mapa ang katawan ko, sobrang bugbog. Bumalik lang ako pagkatapos ng isang linggo nang magsimulang mag-fade ang mga marka.

Ikapitong Kabanata - Emilia

Noong Linggo ng hapon, pumunta ako sa orphanage kasama ang ilang kaibigan: ipinaliwanag sa amin ng isang madre ang Ebanghelyo sa magandang paraan na may ilang kaugnay na biro. Napakasayang gugulin ang oras na iyon sa kagalakan. Isang araw sinabi niya sa amin na sa Oktubre ay darating ang Obispo ng Messina para sa Kumpirmasyon.

- Itaas ang iyong kamay kung gusto mo ang sakramento na ito para maipaabot ko ito sa archpriest na si Monsignor Salvatore Abbadessa.- Hindi ko alam kung ano ang gagawin, mahiyain kong itinaas ang aking kamay. Pagkalipas ng ilang araw sinabi ko kay zizi. Siya ay napahiya: kailangan niyang maghanap ng isang ninang. Iminungkahi ko ang anak ng kartero, si Miss Rina, isang batang guro. Paano natin siya tatanungin? Kinabukasan pumunta kami sa bahay niya at pumayag naman siya. Noong Oktubre 9, 1948 ng hapon ay sumama ako sa aking mga kaibigan sa Inang Simbahan upang mangumpisal. Kinabukasan pumunta ako sa bahay ng ninang sa umaga at binigyan niya ako ng filigree bracelet na may kaakibat na maliliit na puso. Nagsimula akong matuwa. 11 kami pumunta sa simbahan. Dumating ang obispo at nagsimulang magdiwang ng Banal na Misa. Sa intermission ay pumila kami sa central nave at isa-isa

niya kaming kinumpirma. Pagkatapos ng misa, hindi man lang inalok ng mga tiyuhin ang ninang ng kape. Binati lang siya ng mga ito sa simpleng pagtawag sa kanya ng "commare".

Naaalala ko na noong bata pa ako nang bumalik mula sa Castrangia bago makarating sa nayon ay may isang kapilya na inilaan sa Tagapagligtas. Ang zizi ay huminto saglit at sasabihin nang malakas na "oh mga ina, oh mga ina...". Akala ko ito ay isang panalangin. Nang tumanda ako ay napagtanto ko na sa halip ay tinawag niya ang kanyang namatay na ina, dahil ang sementeryo ay matatagpuan sa itaas lamang ng kapilya. Hindi pa ako nakabisita sa sementeryo dahil hindi man lang pumunta si zizi para sa pista ng mga santo. Alam kong sa pagkakataong iyon ay bumili ang mga tao ng mga bulaklak kay Signorina Signorino sa isang lugar na tinatawag na "Fussadello" at halos nasa prusisyon sila ay nagtungo upang palamutihan ang mga puntod ng kanilang mga mahal sa buhay. Minsan ay nag-propose ako kay zizi: "Bakit hindi tayo pumunta at bisitahin din ang puntod ng iyong ina?"

Sumagot siya na magsisisi siya. - Walang kwenta mag-invoke ng "nanay - nanay" kung ayaw mong dalhan siya ng kahit bulaklak. - Sa mga salitang ito ay halos naantig siya. Pumunta kami sa Fussadello para bumili ng chrysanthemums. Noong All Saints' Day, tinawagan ko si lolo Turi para dalhin kami sa libingan ng mga "ina", para sa akin si lola Rosa. Kamakailan lamang ay itinayo ni Lolo ang libingan na iyon dahil noong panahon ng digmaan ang nag-iisang bombang ibinagsak sa sementeryo ay sumira nito.

Bagama't ipinagmamalaki na nanalo sa panibagong laban, araw at gabi ang iniisip ko sa aking mga magulang. Sinubukan kong i-distract ang sarili ko noong nasa lab ako. Nagsimula akong masiyahan sa pananahi: Inihanda ko ang wadding para sa mga

pad ng balikat, hinipan ko ang bakal na uling. Nang mainit na ang plantsa ay pinaplantsa ng malalaking babae ang mga piraso upang gawing damit. Upang panatilihin mahigpit ito ay kaugalian na maglagay ng mga timbang ng tingga na natahi sa pagitan ng dalawang teyp sa gilid. Bumili ako noon sa aking ninong na nagbebenta ng materyal para sa mga riple. Sila ay mga pellets na kailangan kong patagin ng martilyo. Minsan pa nga ay pinipitik ko ang aking mga daliri... Samantala si Mrs. Orlando ay nagsagawa ng mga bayad na kurso sa pagputol para sa mga matatandang babae. Nakaupo ako sa malayo ngunit pinipilit ko ang aking mga tainga upang maunawaan ang isang bagay mula sa mga aralin. Minsang sinabi ng mga tiyuhin na pupunta kami sa Fantina upang hanapin ang "commare" at ang "compare", ang mga, pagdating nila sa Novara para sa mahahalagang gawain, ay natulog sa amin. Minsang tinanong ng ninang si zizi "Ilang taon ka na?" At zizi: - Mi orbu da vista i l'occhi, nun mi riguordo - (kung kulang ako sa paningin, hindi ko maalala).

Gamit ang tip ni lolo Turi ay pumunta ako upang bumili ng isang piraso ng berdeng tela, upang subukan ang aking kakayahan gumawa ako ng palda. Dumating ang araw ng pag-alis para sa Fantina (dalawang oras na paglalakad). Bumangon kami ng 4. Gusto kong surpresahin si Zizi sa pamamagitan ng pagsuot ng palda ko. Napakakitid na halos hindi ako makalakad. Nang makita nila ang aking nilikha ay nagsimula silang magsabi: - Itinaas namin ito at ngayong nagsisimula na itong lumaki, ito ay isang coquette. Nakakahiya ito sa amin. At itinuro ko: "Hindi ko tatanggalin ang isang ito, kung gusto mo ay ganito, kung hindi, pumunta ka!" Pero sa loob-loob ko naisip ko "paano ako makalakad sa ganitong sikip na palda...". Nakarating na rin kami sa aming destinasyon. Tinanong ng comma kung saan ako

nagpagawa ng napakagandang palda. - Sa figi illa - (ginawa niya ito) sinabi zizi. - Kaya kapag kailangan nating tahiin ang isang bagay ay lalapit tayo sa kanya -. Ang yabang ng kuwago...

Minsan sa nayon ay may nakikita akong mga bagay na ikinalungkot ko. Si Emilia ay isang bingi, marahil walang tirahan. Karamihan sa mga araw ay dumaan siya sa kalyeng tinitirhan ko. Kung may nakasalubong siya, itinapat niya ang kanyang kamay sa kanyang bibig. Minsan inalok siya ng mga tao ng isang piraso ng tinapay, ngunit may mga walang prinsipyong nagbigay sa kanya ng mga crust ng keso at pagkatapos ay nagtago upang makita ang reaksiyon: ang kaawa-awang bagay ay nakaupo sa hagdan ng isang pinto at nauntog ang kanyang ulo sa dingding. Isang araw pagpunta sa tindahan para kumuha ng sinulid narinig ko ang malakas na boses ni Antonio, ang bulag. Mula sa abbey, na matatagpuan sa tuktok ng bayan, ibinalita niya na dumating na ang mga sardinas. Gamit ang ilang lira mula sa tip ng aking lolo na natira ko, pumunta ako sa tindera ng isda para bumili ng ilang onsa. Sa tanghali ay sinindihan ko ang kalan gamit ang uling, nagluto ng sardinas at inilagay sa isang piraso ng asukal na papel. Nang makita kong dumaan si Emilia, binigay ko sa kanya. Nagtatakang tumingin siya sa kanila at ngumiti ng bahagya para magpasalamat sa akin. Nakita ko siyang nakaupo sa karaniwang pintuan, hindi inuuntog ang ulo sa dingding, ngunit inilagay ang manipis niyang mga daliri sa kanyang bibig. Hindi ako kumain noong araw na iyon: Kinailangan kong linisin ang natitirang mga baga sa kalan upang hindi maunawaan ng aking mga tiyuhin ang aking mga inisyatiba.

Dumaan si Angela sa kalsadang iyon bandang tanghali kasama ang kanyang anak na si Nino, isang taong may kapansanan na naglalakad ngunit nagsasalita nang may kilos. Sumama sila sa isang balde para kumuha ng sopas sa ampunan. Isang araw si

Nino ay nag-iisa sa kanyang balde, malapit sa aking bahay ay hinubaran siya ng dalawang lalaki at tumakas. Hindi niya nagawang itaas ang kanyang pantalon. Wala siyang salawal. Nahihiya akong bumaba para bihisan siya. First time kong makakita ng lalaking nakahubad. Aba kung alam ng mga tiyuhin, eskandalo na sana.

Sa isa sa maraming liham na ipinadala sa aking mga magulang ay ipinahayag ko ang pagnanais na magkaroon ng wrist watch. Alam kong si Signora Agostina ay nanggaling sa Domodossola, pinuntahan ko siya. Nang makita niya ako ay niyakap niya ako at binigay ang isang pakete na pinadala ng aking mga magulang. Binuksan ko ito at sa gulat ko ay may nakita akong brown na balahibo ng tupa na may kulot na kasinglaki ng daliri, isang felt na sumbrero at isang kahon na may relo. Nanginginig ako sa tuwa nang inayos ito ng ginang sa aking pulso. Binigyan niya ako ng isang basong tubig para makabawi at tumakbo pauwi. Kinabukasan, nang dumating ang aking mga tiyuhin sa Novara, sinabi nila na kung isusuot ko ang fur coat na iyon ay iisipin nilang baliw ako: walang sinuman sa bayan ang nagmamamay-ari ng ganoon. Gayunpaman, isinuot ko ito nang may pagmamalaki. Hinawi ko ang manggas ko para mapansin ng lahat ang relo. Madalas ko itong binibigyan ng lubid, kaya sa maikling panahon ay naputol ito. Habang papunta ako sa Castrangia, nakilala ko ang ilang matatandang tao na nagtanong sa akin ng oras. Upang hindi makagawa ng masamang impresyon, tumingin ako sa hindi na naaayos na sirang orasan at sinabing nakalimutan kong i-wind ito. - Salamat sa iyong sarili -. Binati nila ako at nagpatuloy sa kanilang paglalakad.

Kumpara sa mga kaibigan kong maliit ako at payat, lahat sila ay "developed". Sa isang liham, tinanong ng aking ina si zizi kung ako ay "maunlad" tulad ng aking kapatid na si Rosa. Ngunit para

kay Zizi na pag-usapan ang mga bagay na ito ay bawal. Hindi niya alam na alam ko lahat ng tungkol sa buhay. Rebellious as always, I told her "I'm not 'Miss' because I'm undernourished". At siya: - Ano ang sinasabi mo? Lagi ka naming sinusupportahan. Isang gabi natutulog ako sa Castrangia at masama ang pakiramdam ko. Pinagpawisan ako ng malamig. Sa pag-aakalang ito na ang katapusan, nanalangin ako, umiyak at lumabas sa dilim upang umihi ng ilang patak. At sila: "Kapag bumangon ka ulit sasampalin kita!". Siguro pinrotektahan ako ng Madonna del Tindari. Bumalik ako sa straw bed at natulog. Kinabukasan sa laboratoryo sa Novara, nakita ako ni Signorina Assunta na mas maputla kaysa karaniwan. Kapag dinalhan siya ng waitress ng kape at gatas na may mga toasted slice gaya ng ginagawa niya tuwing umaga, inalok niya rin ako.

Ika-walong Kabanata - Ang paglipad ng mga lunok

Sa paggugol ng maraming oras sa Novara, tila nagbago ang buhay ko: marahil dahil binisita ko si lolo Turi at masaya akong nakikipag-chat sa kanya nang tuluy-tuloy sa buong hapon. Sinabi niya sa akin ang maraming mga kuwento ng kanyang buhay at kung gaano kahirap ang kanyang pag-iral noon. Higit pa rito, naninirahan ako sa Novara nagkaroon ako ng pagkakataong masaksihan ang mga mahahalagang pangyayaring nagaganap sa bayan. Higit sa lahat ng mga dakilang gawaing panrelihiyon, ang mga prusisyon, ang mga binyag, ang mga kumpirmasyon, ngunit higit sa anupaman ang mga seremonya ng kasal, ay nagpakilos sa akin. Noon ay ginaganap ang mga kasalan sa gabi, halos palagi akong nagba-browse kasama ang aking mga kaibigan sa simbahan ng San Nicola.

Isang gabi, nakita kong lumabas ang isang nobya na nakasuot ng puting damit kasama ang kanyang ama. Kasing puti ng niyebe, para siyang manika, napakaganda niya! Si Carmelina

ang nagpakasal kay Filippo. Nakilala ko ang aking sarili nang buo at nanaginip ng gising: "who knows, one day it could be my turn too...".

Noong mga panahong iyon ay may kakaiba akong sensasyon, may bago at kakaiba sa hangin, mayroon akong mga premonitions. Hindi ako mapakali at naghihintay ng isang pambihirang pangyayari. At talagang hindi nagtagal ang kaganapan. Bandang tanghali ay kadalasang dumarating ang kartero. Isang araw sa buwan ng Hunyo ay narinig ko ang kanyang nagngangalit na boses: "Campo, may mail". Kinuha ko ang sulat, galing ito sa ... Domodossola! Sumulat si Nanay sa kanyang kapatid na babae.

Binuksan ko ito bigla hanggang sa muntik ko nang mapunit at mabasa, nandoon ang balitang matagal ko nang hinihintay: mga 12 September pupunta ang nanay ko sa Sicily para sunduin ako at dalhin sa hilaga! Sa ngayon ako ay isang binibini, ang kinabukasan ay naghihintay sa akin at kailangan kong maghanap ng trabaho. Dahil alam ko ang magiging reaksiyon ng aking tiyahin, dahil sa pag-iingat ay itinago ko ang sulat sa ilalim ng isang garapon na naglalaman ng dagat ng basura: kung nabasa ito ni zizi kaawa-awa ako... Minsan si Uncle Micherillo ay pumupunta sa tindahan kapag siya ay hindi nagtatrabaho sa mga nayon sa Novara. Kung minsan ay sumasama siya kasama si zizi at, nababahala, sasabihin niya: "Ang tagal na mula nang sumulat ang iyong ina, tiyak na may nangyari sa kanya...". Ako naman ay natatakot na baka may dumating pang sulat na may ilang pahiwatig. Sa katunayan, isang araw ay dumating, ngunit sa kabutihang palad ay walang anumang parunggit sa paglalakbay sa Sicily. Dahan-dahang dumulas si Summer para sa akin, hindi ko na hinintay na matapos ang spasmodic na paghihintay na iyon. Nakatulong sa akin ang trabaho na huminto sa pag-iisip at

magpalipas ng oras na nagpahiwalay sa akin sa pagdating ng aking ina. Para sa Pista ng Assumption noong Agosto 15, nais ng lahat ng mga tao na ipakita ang kanilang gilás at sa laboratoryo ay palaging maraming gagawin, higit sa karaniwan: maraming mga kababaihan ang gustong magpakita ng kanilang bagong damit. Ang Agosto 13 ay inialay sa mga babaeng manggagawa na maaaring manahi ng sarili nilang damit.

Hiniling ko kay zizi na bilhin ang mga gamit upang maging kapantay ng mga kaibigan. Pumayag naman siya at pumili ako ng murang beige na tela na may mga disenyong blue knot. Pinutol ito ng dalaga sa pagawaan para sa akin at inatasan ang isang matandang manggagawa na tulungan akong manahi nito. Sa araw ng party ay nagkaroon ako ng bagong damit tulad ng iba.

May ilang mga kakilala rin na nanggaling sa Fantina. Nakita ng isa sa kanila ang sikat kong masikip na palda. Nagdala siya ng isang piraso ng tela at tinanong si zizi: "Kailangang gawan ako ng damit ng iyong pamangkin, napakagaling niya!". Kinuha ko ang mga sukat niya. Nasa isip ko ang isang modelo na ginawa ni Signorina Assunta para sa isang kliyente. Humingi ako ng ilang oras upang putulin ito at subukan ito. "Okay, medyo mabigat ang tela, bagay sa taglagas. Darating ako mga September 20."

Samantala, inimbitahan ni Carmelina, isang batang babae mula sa workshop, ang lahat ng kanyang mga kaibigan sa kanyang kasal, na nagdiwang noong Setyembre ng gabi sa simbahan ng Matrice. Sa pahintulot ni zizi, pumunta ako sa seremonya. Kabilang sa mga panauhin ay mayroon ding isang ginang mula sa Domodossola na nag-anunsyo ng kanyang nalalapit na pag-alis: "Concettina, ang iyong mga araw ay bilang sa Novara. Ang iyong ina ay darating upang sunduin ka sa lalong madaling panahon".

Pagkatapos ng masaganang pampalamig ay umuwi akong masaya. Lumipas ang mga araw at dumating ang pista ng Tindari noong ika-8 ng Setyembre, sa taong iyon ang napakahabang ruta na dumaan sa fiumara ay tila hindi kasing hirap at walang katapusan gaya ng unang pagkakataon, pakiramdam ko ay lumilipad ako. Bumalik sa Castrangia, ipinaalam ko kay zizi na mananatili ako ng ilang araw na may inimbentong dahilan na mananatiling sarado ang laboratoryo hanggang ika-12. Nang umagang iyon ay tumibok ang puso ko. Namitas kami ng ilang igos upang dalhin sa isang kapitbahay at tumungo sa Novara. Sa kalagitnaan ay nakita ko ang aking ina mula sa malayo na pababa sa kahabaan ng track ng mule. Tumakbo ako papunta sa kanya at niyakap ko siya ng buong lakas na nasa maliit kong braso. Nagsimulang sumigaw si Zizi, "Bakit ka biglang dumating? Sa tingin mo ba madadala mo si Concettina?" "Oo - sagot ng ina - aalis tayo sa loob ng tatlong araw". "Hindi pwede, kailangan niyang maghanda ng damit para sa isang babae na taga-Fantina." Isa na namang dahilan para pigilan ako. Lagi siyang sumisigaw. Impassive ko ay hinawakan ang langit gamit ang isang daliri. Ang tanging pagsisisi ko lang sana ay hindi na ako makakadalaw kay lolo Turi.

Sa gabi ng ika-14 ay naghapunan kami. Ibinuka lamang ni Zizi ang kanyang bibig para insultuhin ang aking ina: "Ang lakas ng loob mong ilayo siya sa akin, wala kang puso, pinahihirapan mo ako ng sobra, hindi na kita tinuturing na kapatid." Nakita ko si Michelillo sa unang pagkakataon na lumuluha. Sa ilalim ng magaspang at matigas na shell nito na parang kahoy ay maliwanag na ilang patak ng sangkatauhan ang nanatiling nakakulong. Ako naman ay naging kasing lamig ng marmol at hindi ako natinag.

Hindi ako nakatulog ng isang kindat sa gabi, libu-libong kaisipan

ang naghahabulan sa aking isipan at hindi ko na hinintay na dumating ang umaga para umalis. Inutusan ni Inay ang taxi mula sa isang ginoo na may palayaw na "cauzi i wolf" (wolf pants). Sa madaling araw ay bumangon kami, isang huling pagpindot sa maleta ng karton at isang pagbati sa mga tiyuhin. Ang aking tiyahin sa pag-alis ay lumabas sa kanyang silid na lumuluha, na nakalugay ang kanyang buhok, at lumuhod sa paanan ng aking ina, nagsusumamo: "Ngayon ay papatayin ko ang aking sarili at ikaw ay magkakaroon ng kamatayan sa iyong budhi sa natitirang bahagi ng iyong buhay! Pakiusap, ikaw ay hinihiling ko sa aking mga tuhod - ang sabi niya - Ako ay isang mahirap na babae, nag-iisa at itinuturing na parang hayop ng isang huwad na asawa, walang nagmamahal sa akin. Aking kapatid, hinihiling ko sa iyo na huwag siyang ilayo sa akin, maawa ka, wala kang karapatan na iwan ako mag-isa, lumaki siya sa atin na parang bulaklak at ngayon ay walang pasasalamat!"

Sa kanyang buhok na gusot at ang kanyang mukha ay tumutulo sa putik, hinampas niya ang lupa na sumpain ang buong sansinukob. Naunawaan ng aking ina na ang kanyang kapatid na babae ay naging mapanganib at nagwawala, nababaliw. Gayunpaman, hindi siya kumikibo, hindi niya hinayaan ang sarili na maawa, bingi siya sa kanyang mga pagra-raving, tumingin siya sa malayo at hinintay ang pagtatapos ng kanyang drama. Nang napagtanto ng aking tiyahin na ang aking ina ay matigas ang ulo ay sumugod siya sa kanyang silid upang hindi kami magpaalam. Bigla kaming umalis, bumalik siya ng nagmumura sa kalye, habang papalayo kami nakita namin siyang lumiit hanggang sa naging maliit na bolang itim na nahalo sa mga bato. Marahil ay naging malupit ako sa kanya, bilang mga bata lamang ang alam kung paano maging, ngunit naalala ko na habang ako ay naglalakad palayo sa kanyang bahay na protektado ng kamay

ng aking ina, nang makita kong malapit na siyang mawala sa aking paningin ay biglang lahat ng hinanakit ko. naging pagmamahal at nakaramdam ako ng pagkahabag sa kanya (nalaman ko sa kalaunan na si Zizi ay nagluksa sa akin sa mga lansangan sa loob ng ilang buwan na parang patay na ako).

Sa Piazza Bertolami bumukas ang mga pinto ng taxi. Mula sa bintana ay binati ko ang lahat ng aking nakita hanggang sa dulo ng bansa. Habang naglalakbay, may kirot sa aking puso, pinagmamasdan ko ang tanawin at ang bayan na unti-unting lumalayo sa aking paningin, nanatili kaming tahimik ng matagal hanggang sa makita ko ang dagat. Sa ngayon ay malayo ako sa Novara, tiyak! Naglalaban sa isip ko ang magkasalungat na pag-iisip at hindi ko na napigilan, saka ako nagising nang hinaplos ako ng nanay ko at binalaan ako na dumating na kami. Pagkatapos ay labis kong minahal ang bansang iyon na matagal ko nang kinasusuklaman dahil sa malungkot na buhay na aking pinamumunuan. Sa istasyon ng Vigliatore ay nagkaroon ng malaking kalituhan, maraming tulad namin ang aalis patungong hilaga dala ang kanilang mga maleta sa karton at iba pang mga bag.

Isang manipis na hangin ang nagmumula sa dagat at naramdaman ko ang alat na sumasarap sa aking labi. Ang sarap sa pakiramdam na una kong naramdaman. Naghintay kami ng tren ng kalahating oras. Para sa akin ito ay bagong hangin. Kinanta ng mga tao ang sikat na kantang "Propesor, sabihin sa akin kung alin ang mauna, ang manok o ang itlog." Ang lahat ay bumalik mula sa mga pista opisyal sa kontinente. Pagdating sa Messina nakita kong may pagkamangha ang mga karwahe na sumakay sa lantsa-bangka. Kalagitnaan noon ng Setyembre at libu-libong lunok ang umiikot sa napakaasul na kalangitan na iyon sa itaas ng kipot. Sa kanilang paglipad ay binuburdahan nila

ang aking pangarap: sa wakas ay makabalik upang manirahan kasama ang aking pamilya. Sinubukan kong makita ang Diyos sa gitna ng maliwanag na background na iyon at, kahit na hindi ko siya nakita, nagpasalamat ako sa kanya mula sa kaibuturan ng aking munting kaluluwa. Matapos ang hindi mabilang na oras ay bumaba kami sa Roma upang sumakay ng tren pabalik sa Milan, pagkatapos ng higit pang mga oras ng paghihintay, kung saan nagkaroon ng isa pang pagbabago ng tren para sa Domodossola. Ito ay isang panaginip. Sa tren na iyon, binati ng nanay ko ang ilang taong kilala niya. Lahat ay nagtanong kung saan siya galing at kung sino ang babaeng kasama niya. Hindi nila alam na may isa pa siyang anak na babae.

Pinagmasdan ko ang mga tanawin: Nakita ko sa pagkamangha ang Lake Maggiore at ang mga isla, pagkatapos ay ang mga bundok. Tinanong ko kung gaano katagal bago dumating, alam kong ang bayan ay nasa isang lambak na napapaligiran ng mga bundok. Dumating kami sa Domodossola sa madaling araw. Kulay abo ang langit, ang mga lansangan ay tila pininturahan din ng madilim, ang mga tao ay naglalakad na may determinadong hakbang na nakatingin sa lupa, maging ang kanilang mga damit ay madilim. Hinihintay kami ni Itay sa istasyon kasama ang aking nakababatang kapatid na lalaki na nakita ko sa Sicily dalawang taon na ang nakakaraan. Mga halik at yakap. Sa aming pag-uwi ay sinubukan kong tuklasin ang lugar na iyon na malapit nang maging aking lungsod. Binilang ko ang mga bintana ng mga bahay ngunit napakarami nito kaya hindi ko na nasubaybayan ang aking mga kalkulasyon. Napakaraming bintana, at napakaraming bahay na magkaharap. Napakataas nila kaya nawala ang mga mata ko sa langit.

Nakaramdam ako ng pagkahilo. Libu-libong tanong ang namumuo sa aking isipan, sabik na dumarating at umalis. Sa

paglalakbay ay wala akong masabi kahit isang salita. Pagkatapos sa bahay ay nagkaroon ako ng isa pang sorpresa nang makita ko ang aking mga kapatid na babae, na naalala ko lamang mula sa mga litrato. Ang isa pang sorpresa ay ang kusina na may lababo, gripo at gas stove (sa Novara ay walang tubig sa bahay at ang pagluluto ay ginawa gamit ang kahoy). Kinagabihan, bumisita sa amin si comare Grazia kasama ang kanyang anak na si Caterina. Kahit ang mga kapitbahay ay gustong makipagkita sa akin. Kinabukasan ay dinala ako ni Tatay sa sinehan. Isa sa pinakamagandang gabi ng buhay ko na lagi kong tatandaan, hanggang sa huling araw. Sa wakas ay kasama ko ang aking ama, bago ko siya minahal bilang isang nagmamahal sa isang absent na ama, ngayon ay hinangaan ko siya at sa wakas sa unang pagkakataon ay naramdaman kong protektado ako na parang prinsesa niya. Sa madaling salita, tila sa akin ay naglalakad ako sa itaas ng mga ulap, nakarating ako sa ibang punto ng uniberso.

Ika-siyam na Kabanata - Ang Pintuan ng Langit

Bago umalis sa Sicily, nahanap ako ng aking ina ng trabaho sa furrier's at pagkatapos ng dalawang araw ay sinamahan niya ako sa trabaho. Umalis kami ng bahay nang maaga: Tuwang-tuwa ako sa balitang ito.

Sa pasukan ay sinalubong ako ni Miss Tilde na binigyan ako ng isang malaking ngiti at hinawakan ako sa kamay, isang mabait at magandang babae. Sabi ni Tilde sa akin sa Milanese "Hello bela tusa (babae), halika, ipapakilala ko sa iyo ang mga babaeng nagtatrabaho sa akin: sina Nella at Teresina. Marami silang karanasan, tuturuan ka nila kung paano magtrabaho. Kung mayroong mga problema - dagdag niya - huwag mahihiyang magtanong". Kaya sa isang kikap-mata ay nakabalik na ako sa bago kong trabaho.

Naramdaman ko na ang paglaki ko at upang markahan ang pagbabagong ito sa buhay ng bela tusa sa unang pagkakataon ay dumating ang regla. Wala siyang gaanong alam sa paksang iyon, ngunit sa mga narinig niyang kuwento mula sa mga

nakatatandang kaibigan niya sa Novara, naunawaan niya na ito ang paraan para maging dalaga. Naunawaan niya na hindi niya kailangan ang senyas na iyon para maging isang babae: napunta na siya sa lahat ng natutunan, nakilala at minahal niya. Ito ay hindi na isang uod at sumailalim sa pagbabagong-anyo sa isang paru-paro. Ito ay nagmula sa malayo at sa ilang minuto ay lumipas ito mula sa isang mundo patungo sa isa pa. Natagpuan niya ang kanyang sarili na nag-iisa at ipinagmamalaki niya ito.

Samantala, nagsisimula na akong masanay sa bagong trabaho. Noon, ang mga fur collar ay ginagamit upang ilapat sa mga coats. Ang mga balat ay nabasa ng isang espongha at sa wakas ay ipinako sa isang kahoy na tabla sa pamamagitan ng paghila sa kanila mula sa lahat ng panig. Naalala ko noong nasa laboratoryo sa Sicily ay dinurog ko ang mga lead para ilagay sa ilalim ng damit. Kahit dito ay may ilang martilyo sa mga daliri. Kung may kaunting araw ay naiwan silang tuyo sa hardin sa kalsada, kaya kailangan kong bantayan ang mahalagang balat ng tupa, fox, mink at daga-musqué ng Persia. Habang ako ay nag-aalaga sa kanila ay gusto kong panoorin ang mga sasakyan at mga taong dumadaan. Nalanghap ko pa ang mga usok ng tambutso ng mga sasakyan at sinubukan kong itanim sa sarili ko ang bango ng lungsod na iyon, napaka bago at nakalalasing para sa batang babae na lumaki sa purong hangin. Lumipas ang lungsod sa harap ko at nawalan pa ako ng oras. Ipinaliwanag sa akin ng aking ama na doon ay nahahati ang araw sa mga oras, samantalang noong ako ay naninirahan sa Castrangia ay ang pagsikat at paglubog ng araw lamang ang alam ko. Minsan habang ako ay nag-aalaga ng mga balat ay isang matandang babae mula sa itaas na palapag ay darating at sasamahan ako. Nagsalita siya sa mahigpit na Piedmontese at wala akong naintindihan: "Che bela fiola, da ndua ti vegnat (saan ka galing)?"

Cuma ti se ciamat (ano ang pangalan mo)?" . molt ako. "Ti mi capisat mia (hindi mo ba naiintindihan)?" . Nang matuyo na ang mga balat, pinutol ni Signorina Tilde ang hugis ng mga kuwelyo para sa mga mananahi na nag-utos sa kanila.

Unti-unti kong natutunang ilagay ang palaman ng frisellina, ang passafino sa paligid nito at pagkatapos ay ang lining. Salamat sa aking mga kakayahan, nagsimula akong makakuha ng aking lingguhang baon at hindi nagtagal ay napapanahon ako sa mga marka ng pensiyon. Mas malaki ang pakiramdam ko. May radyo sa laboratoryo: Nasiyahan ako sa pakikinig sa mga kanta. Noong panahong iyon, hindi pa laganap ang mga refrigerator ngunit may icebox ang dalaga na nilagyan niya ng mga bloke ng yelo na ibinibigay ng isang ginoo na dumaan na may dalang kariton sa mga lansangan ng bayan. Para sa akin, ang pag-inom ng gayong sariwang tubig ay isang bago. Isang murang kahoy na kalan ang nagpinit sa bahay. Wala siyang telepono, ngunit kapag kailangan niyang tumawag sa mga kliyente ay ipinadala niya ako sa kanyang tiyahin, na nagmamay-ari ng isang kumpanya ng konstruksiyon na may maraming manggagawa. Kabilang sa mga ito, nagkataon, nakita ko sa unang pagkakataon ... Ngunit ito ay isa pang kuwento na, kung mayroon akong oras at pagnanais, sasabihin ko sa iyo mamaya.

Sa bahay ay kumain ako ng mabuti, sa gabi ay lumabas kami upang bisitahin ang sentro ng lungsod na may mga batong bubong at mga tindahan na may magagandang bintana ng tindahan. Sa Sabado sumama ako sa aking ina sa palengke, na sumasakop sa isang magandang bahagi ng sentro, kapag umalis ako sa trabaho bandang tanghali. Bumili kami ng tela para gawin akong coat. Ito ay parisukat. Pinasinayaan ko ito sa pamamagitan ng preening sa Midnight Mass sa Pasko. In short, masayang buhay.

Dumating ang Carnival. Dumalo kami kasama ang isang pamilyang malapit sa party sa Galletti theater. Isang panaginip na makakita ng mga masquerade ball sa gitna ng mga paglalaro ng phosphorescent lights.

Nang sumunod na Sabado nang bumangon ako ay may mali. Umiiyak ako dahil hindi ako binigyan ng nanay ko ng San Pellegrino magnesia. Dumating ang isang pinsan niya mula sa Martigny. Naglunch siya sa amin. Sa hapon ay nakaramdam ako ng kakaiba, tila nagtatapos na ang aking kaligayahan. Sinamahan ni papa ang pinsan sa tren, pagkatapos ay naghapunan kami.

Hindi kami lumabas para mamasyal noong gabing iyon. Sinabi ni Tatay kay nanay: "Bibisitahin ko ang mga kaibigan sa bar." Bandang alas-10 ng gabi ay umuwi siyang umuungol at humihingal na maputla ang mukha, nababalot ng matinding sakit sa kanyang dibdib. "Teresa, ihanda mo ako ng camomile tea". Habang hinihingal si tatay sa kama, tumakbo ako kasama ng isang tiyahin para tumawag ng doktor 50 metro ang layo. Dumating siya kaagad, ngunit pansamantala ang aking ama ay tumigil sa pamumuhay. Nalaman namin nang maglaon na sumabog ang aorta. Wala na sanang gagawin, dumaan si tatay sa tarangkahan ng langit at lumipad papuntang langit. Noong Pebrero 17, 1951. Magdamag kong tinitigan ang walang magawang katawan ng aking ama. Umiikot ang ulo ko, pinaghalong migraine at vertigo na halos ilayo ako sa kwartong iyon kung saan naging poot ang lahat ng bagay dahil nasaksihan nila ang isang hindi makatarungang kamatayan. Hindi ako tumigil sa pag-iisip tungkol sa aking ama at sa malupit na kapalaran na naghihintay sa akin sa Domodossola, hindi na makalabas ang mga luha sa aking mga mata dahil natuyo na sila sa pag-iyak. Na ang Diyos na naisip ko sa aking paglisan sa nakasisilaw na

liwanag sa Strait of Messina, saan siya nagtatago? Bakit niya kami iniwan? Bakit niya ako niloko ng sobra? Bakit ngayon na natagpuan ko na ang aking ama ay tuluyan na siyang kinuha sa akin? Ano ang punto ng trahedyang ito? Ngayong ang Diyos dito sa Domodossola ay tila iba, malayo, mailap, siya ay tila gawa sa kadiliman, mailap at hindi mahahawakan, mapait, isang Diyos na hindi ko na alam kung magtitiwala muli o hindi na siya papansinin sa natitirang bahagi ng aking mga araw. Magdamag at gabi akong nanatiling tahimik, nagpupuyat habang nakapikit ang mga mata sa dilim, halos umaasa na sa pagdating ng araw ay babalik ang lahat sa dati. Sa mga naghihirap na araw na iyon, kasama ang aking pamilya sa gilid ng bangin, natanto ko na ang langit ay hindi lugar para sa maliliit na batang babae.

Isa sa mga gabing iyon, sa mga unang oras ng umaga ay bumagsak ako at pagkatapos ng mahihirap na pagtulog ay nalubog ako sa isang matamis na panaginip: Natagpuan ko ang aking sarili sa lawa, pagkatapos ay nagpakita sa akin ang aking ama na ang kanyang mga mata at mukha ay nalubog sa isang liwanag na langit. Ngayon ay hindi na naghirap ang kanyang mukha at maganda na naman. Ngumiti siya ng mahina sa akin, kinuha niya ang kamay ko, niyakap ako at nagsimulang makipag-usap sa akin. "Anak ko - sabi niya - ang gusto kong sabihin sa iyo ngayon ay ang pag-ibig ko, lahat ng kabutihan ay gusto kita. Ang ibig sabihin ng mga pangyayari ay hindi tayo magkakilala. Nagsisisi talaga ako na hindi kita nakitang lumaki..."

Minsan naiisip ko ang panaginip na iyon at ang huling paglalakbay ko, iniisip ko kung kailan ako tatawagin ng Panginoon, gusto kong isipin na kapag tumawid ako sa pintuan ng langit ay hinihintay ako ng tatay ko, nakadamit ng gabing iyon, dinala niya ako sa sinehan: sa kanya marami tayong dapat

sabihin sa isa't isa, kailangan nating ipagpatuloy ang pag-uusap na iyon na naputol sa malamig na gabi ng Pebrero. Ito ang magiging pinakamahusay na paraan, sa palagay ko, upang simulan ang aking pinakabagong paglalakbay.

Naiwan si Nanay sa kawalan ng pag-asa kasama ang apat na anak at walang pensiyon dahil si tatay ay isang simpleng sabong. Ang lahat ng lamig at lahat ng sakit sa mundo ay bumaba sa aming mahirap na pamilya ng mga emigrante.

Malayo sa ating lupain, malayo sa buhay, tayo ay mga butil ng buhangin na tinatangay ng hangin sa disyerto.

Nawala ang aking ina sa kanyang sarili at sa kanyang buong kaluluwa. Siya ay naging isang walang laman na shell. Ang kanyang katawan ay nakontrata tulad ng isang piraso ng kahoy, siya ay patuloy na pumapayat at ang kanyang nalilitong tingin, sa isang maputla at walang ekspresyon na mukha, ay nanatiling nakapirmi sa buong minuto patungo sa isang malayong punto, patungo sa libingan ni Papa. Siya ay naging tulad ng isang multo na sinapian ng imposibleng makalimot. Nararamdaman ko ang sandali na mahuhulog siya at lumubog sa kawalan ng pag-asa na walang paraan. I tried to shake her, I talked to her trying to cheer up. Hindi kapani-paniwala, ang mga tungkulin ay ganap na nabaligtad: ang anak na babae ang umaliw sa kanyang ina, na nagkuwento sa kanya upang ihanda siyang mabuhay nang wala ang kanyang asawa at tulungan siyang makalimot. Ako, ang panganay na anak na babae, ay hindi pa 15 taong gulang.

Pagkatapos ng hapunan ay bumalik ako sa trabaho sa furrier's upang magkamot ng ilang lira. Ako ang nagsisikap na panatilihing buhay ang ningas ng pag-asa. Ngunit sa huli ang aking ina, hindi ko alam kung paano, marahil sa lakas ng desperasyon, sa pagitan ng isang pag-iyak at isa pa, inako niya ang buong mundo sa kanyang mga balikat at dahan-dahang

bumalik sa pagiging isang mananahi, na nagtahi ng ilang palda at damit na damit. .

Chapter ten - Ang ganda ng tusa

Noong Mayo ng taon ding iyon ang aking nakababatang kapatid na lalaki ay nagkasakit ng tigdas at nakuha ko rin ito, na hindi pa ito nakuha noong bata pa ako. Habang nakahiga ako, narinig kong binuksan ni mama ang pinto. May nag-bell. Tapos narinig ko yung boses ni zizi at Micherillo. Nag-aalala ako: dati ay hindi nila ako dinala sa Domodossola upang makita ang aking mga magulang at ngayon ay dumating na sila. Nanatili sila nang halos isang linggo, pagkatapos ay umalis na medyo nabigo dahil umaasa silang babalik ako sa Sicily kasama nila. Noong Nobyembre, dumating ang isang black-bordered letter. Naalarma si nanay, pagbukas nito nanginginig ang kamay. Nakita ko siyang umiyak: ibinalita ni zizi ang pagkamatay ni lolo Turi. Natagpuan nila siyang patay sa kanayunan ng Bordonaro noong 8 Nobyembre. Siya ay 87 taong gulang. Nang sumunod na taon ay nagkaroon ng isa pang mas malaking pagkabigo, nang nagkataon na ang mga pagsisiyasat ay humantong sa sanhi ng

kamatayan sa pamamagitan ng inis na may panyo sa lalamunan, na natagpuan sa panahon ng paghukay. Ang krimen ay ginawa ng isang babae kasama ang kanyang kapatid na lalaki, mga kapitbahay sa bansa, upang nakawin ang pensiyon na 11,000 lire. Nang maglaon ay nagsilbi sila ng 24 na taon sa bilangguan para sa kanya at 12 taon para sa kompetisyon.

Nagpatuloy ako sa pagiging malungkot. Sa kaunting pera, 5 tao ang hindi makadaan. Inirekomenda ni Miss Tilde ang isang pekeng tanggalan para makapagrehistro ako sa opisina ng pagtatrabaho. Madalas akong pumunta para tingnan kung may trabaho, ngunit mababa ang pag-asa. Noong Abril 1953 nalaman ko na umupa sila ng ilang babae sa isang pabrika. Hindi na nila kailangan, may hanapbuhay na ang kanilang mga ama. Kaya nagpunta ako sa opisina para magprotesta: Kailangan kong magtrabaho nang higit pa kaysa sa iba. Noong Mayo sa wakas ay pumasok ako sa isang pabrika kung saan ginawa ang mga nababanat na banda, mga string ng sapatos, mga teyp, mga tubo para sa mga kable ng kuryente. Isang mahirap na trabaho na may lingguhang shift 6-13 at 13-21. Sa mga agwat ay nagpunta rin ako sa balahibo upang ipunin ang aking suweldo at bigyan ang aking ina ng kaunting ginhawa.

Dumating si August. Para sa bakasyon, kinailangan ni comare Grazia na pumunta sa Sicily para bisitahin ang kanyang matandang ina. Nagpasya din akong umalis kasama ang aking anak na si Caterina. Umalis kami sakay ng tren papuntang Milan at pagkatapos ay patungong Roma, kung saan nakarating kami sa gabi. Kinailangan naming maghintay ng ilang oras para sa tren papuntang Sicily.

Sa istasyon ay natagpuan namin ang ilang mga kababayan, at kabilang sa kanila ang isang dwarf na aktor mula sa Novara, Salvatore Furnari, at isang sundalo na hindi ko matandaan ang pangalan. Habang nagpapahinga si Signora Grazia sa isang bench, niyaya kami ni Caterina na mamasyal. Dinala nila kami sa Piazza Esedra para kumain ng mottarello. Tila nagsimula itong muling mabuhay.

Nang dumating ang masikip na tren, nagmamadaling sumakay si Signora Grazia dala ang dalawang malalaking bag. Hindi pa tuluyang huminto ang tren at nahulog siya sa riles. Si Catherine, ako at ang buong pulutong ay sumigaw sa Amang Walang Hanggan habang hinihila namin siya palabas na puno ng mga pasa ngunit himalang buhay. Tumanggi siyang dalhin sa ospital. Makalipas ang isang oras ay umalis na ang tren. Bago magtanghali ay nakarating kami sa istasyon ng Terme Vigliatore kung saan kami sumakay sa bus na patungo sa Novara Sicily, mga bisita ng zizi at Micherillo.

Tinanggap nila kami bilang mga panauhing pandangal. Kinagabihan, kaming tatlo sa malaking kama, hindi kami natulog ni Caterina ng isang kindat. Puno ng sakit si Signora Grazia. Nang gabi ring iyon ay may isang sorpresa: ang ilang mga kabataang lalaki ay nag-serena sa amin ng gitara at biyolin,

ngunit si tito Micherillo, na inis, ay pinalayas sila.

Ang ina ni Caterina ay gumugol ng halos lahat ng oras sa kama. Dalawang beses lang siyang lumabas sa loob ng sampung araw para bisitahin ang kanyang matandang ina. Sa hapon ay binisita ko ang aking mga kaeskuwela at mga kaibigan mula sa laboratoryo. Isang araw may nakita din akong kaklase na lumapit sa akin para yakapin ako. May hawak siyang bisikleta sa kamay at pinasakay niya ako. Noong panahong iyon sa Novara ay hindi pa nakita ang isang batang babae na nakasakay sa bisikleta. Sa sandaling nalaman ito ni Zizi, pinagalitan niya ako: "Naging kuwago ka, hindi ko naisip ang mga bagay na ganoon."

Bumalik sa Domodossola, nahihirapang gumaling si Signora Grazia. Pagkatapos ng taglagas na iyon, ang pananakit ng arthrosis ay pumalit. Naging matapang lang siya nang sumama siya sa kanyang pamilya sa isang party, kung saan inimbitahan din ako.

Bumalik ako sa trabaho sa factory at furrier, ngunit kailangan ko ng mga bagong karanasan. Isang araw habang bumibisita sa parokya ng San Gervasio at Protasio, nilapitan ako ni Don Giuseppe Benetti para magtanong sa akin ng ilang katanungan. Ipinagtapat ko sa kanya ang lahat ng aking kalungkutan. Pinatibay niya ako at sinabi sa akin: "Linggo ng hapon pumunta ka sa oratoryo. Doon ay makikita mo ang presidente ng Catholic Action, si Miss Germana, na magpapakilala sa iyo sa mga babae at magbibigay sa iyo ng maraming magagandang payo". Agad kong nakita ang aking sarili sa kagaanan: na may kaunting kahihyan nagsimula akong makipagkaibigan. Natatakot akong hindi makapagsalita ngunit sa tulong ng Diyos nalampasan ko ang mga unang paghihirap. Nasiyahan ako sa pagbabasa ng pahayagan ng asosasyon na hinahangaan ang tagapagtatag na si Armida Barelli: salamat sa kanya ang aking buhay ay umunlad.

Nang pahintulutan ito ng shift sa pabrika, pumunta ako sa misa sa umaga sa ika-7, kung saan nakilala ko si Don Benetti, na itinuturing kong aking espirituwal na direktor. Noong Linggo, nagboluntaryo akong gumugol ng isang oras sa magandang press desk sa harap ng simbahan. Nang maglaon ay inanyayahan nila akong sumali sa board ng ACLI. Sa lahat ng mga pangakong iyon, nadama kong mahalaga at natupad ako.

Ang mga kasama sa pabrika ay hinuhusgahan ako na panatiko, ngunit hindi ako nakaramdam ng hindi komportable, sa kabaligtaran ay nanalangin ako para sa kanila at tinawag silang muli nang, bago simulan ang shift, nagsalita sila ng mahalay sa locker room.

Ika-labing-isang Kabanata - Porselanang Mukha

Isang Linggo sa tag-araw ang presidente ng Azione Cattolica Germana ay nag-organisa ng isang paglalakbay sa mga bundok. Sa kaunting pera na natitira ko ay nabayaran ko na ang bayad sa paglalakbay. Dumating kami sakay ng bus papuntang Goglio, pagkatapos ay sakay ng cable car papuntang Alpe Devero at pagkatapos ay naglalakad papuntang Crampio. Pinag-isipan ko ang kagandahan ng mga bundok na natatakpan ng mga bulaklak: rhododendrons, buttercups, wild orchid. Blueberries upang pagpistahan. Mga cabin na may bubong na bato at mga bintanang gawa sa kahoy na may matingkad na pula at rosas na geranium na nakasabit sa mga windowsill. Tinanong ko si Germana kung saan nagtatapos ang daan. "Kapag napagod tayo titigil tayo para sa isang naka-pack na tanghalian". Bandang 1 pm ay huminto kami para uminom ng malinaw na tubig na bumababa mula sa isang bato patungo sa lambak. Pagkatapos kumain, magdasal at kumanta, naglakad na kami pabalik. Nanginginig ako sa tuwa: Hindi pa ako nakakalipas ng ganito kagandang araw. Sa bahay ay sinabi ko sa aking ina ang lahat at nakita ko siyang ngumiti.

Paminsan-minsan ay nakatanggap ako ng mail mula sa isang kaibigan sa Novara Sicily: hiniling niya sa akin na hanapin siya

ng trabaho sa Domodossola para magkita kami. Sobrang naguguluhan ako pero masaya ako na may nagmamahal sa akin. Mayroon ding isang batang lalaki mula sa Domodossola, ngunit hindi ko siya nagustuhan: sa umaga ay uminom siya ng isang shot ng grappa at ang kanyang mga pisngi ay laging namumula.

Ang mga pagmumuni-muni sa umaga ay nagpakita sa akin ng daan patungo sa kumbento, ngunit sa parehong oras nagustuhan ko ang mga bata at ang ideya ng pagsisimula ng isang pamilya. Ipinagkatiwala ko ang aking sarili sa kalooban ng Diyos. Nagpalipas ako ng Linggo ng hapon sa oratoryo sa pagpapalano ng lingguhang takdang-aralin sa Catechism kasama ang aking mga kaibigan. Sa ilang Linggo ay nagpunta kami sa mga oratoryo sa mga kalapit na bayan. Nabalisa ako sa pagsakay sa bus, ngunit nalampasan ng tapang ang ilang maliliit na sakit.

Noong Mayo 1, 1954, ang ACLI at ang oratoryo ay nag-organisa ng isang paglalakbay: isang pilgrimage sa Sanctuary ng Madonna di Oropa sa umaga at isang rally ng kagalang-galang na Pastor sa Biella sa hapon. Isa ako sa mga unang nag-sign up sa isang kaibigan ko at sa boyfriend niyang si Pierino. Umalis ang 2 bus na puno ng mga kabataan. Kabilang sa kanila ang isang mahiyaing blond na batang lalaki na nakita ko sa isang lugar noon. Siya talaga: ang trabahador ng kumpanya ng konstruksiyon kung saan tinawagan ko noon ang mga customer ng furrier. Ipinakilala siya ni Pierino sa akin: pinsan niya. Sa araw na hindi niya ako iniwan sa kanyang mga mata. Pagdating ko sa bahay, sinabi ko kay mama. Nang sumunod na gabi ay nakita ko siya sa ilalim ng balkonahe ng silid na matatagpuan sa unang palapag. "Nay, nanay, halika at tingnan mo: nandiyan ang batang nakilala ko sa Biella". And she with a half smile: "It's obvious that she's courting you." Nang sumunod na gabi, lumabas kasama

ang isang kapitbahay, nakita ko siya sa aking harapan. Nahihiyang tinanong niya kung pwede ba siyang sumama sa amin. Medyo nag-alinlangan, tinanggap ko. We broke the ice by chatting about this and that. Pagkatapos ng afternoon shift sa factory ay iuuwi na niya ako. Isang gabi, dinala ko siya para ipakilala siya sa kanyang ina, na tumanggap sa kanya nang mabuti. Sa kanyang bakanteng oras ay dumalo siya sa oratoryo. Noon ay hiwalay ang mga lalaki at babae, pagkatapos lamang ng pagpupulong ay maaari silang magkita. Dumalo rin kami sa mga pagpupulong ng ACLI.

Bagama't ang aking ina ay nagmula sa Sicily, kung saan ang dalawang batang lalaki na nagmamahalan sa isa't isa ay hindi makakalabas nang mag-isa, nagtiwala siya sa amin at nagsimula kami ng isang matahimik na paglalakbay. Sinabi sa akin ni Giuse na nakilala niya ang aking ama: upang makalikom ng pera, bilang 4 na anak at tanging ang ama na nagtrabaho, bilang isang bata ay gumawa siya ng ilang mga gawain para sa mga financier ng barracks ilang hakbang mula sa kanyang bahay. Minsan dinadala niya ang sapatos nila sa tatay ko para ipaayos. Nakinig ako ng may kasiyahan.

May iba pa siyang sinabi sa akin: nang dumaan ako sa Roma noong 16 Setyembre 1950 para makarating sa Domodossola ay halos nagkita kami. Si Giuse, sa tawag ko pa rin sa kanya, ay dumating sakay ng bisikleta para sa banal na taon. Isang adventurous na paglalakbay: umalis siya sa Domodossola kasama ang isang pari mula sa lambak na mabilis na nagpedal gamit ang mga bota sa bundok. Halos imposibleng sundan siya. Napahinto lang siya nang makakita siya ng gulayan para kumuha ng salad. Naiwan si Giuse sa kalagitnaan. Sa daan ay nakatagpo siya ng isang magtitinda na may dalang lumang bisikleta na puno ng basura upang ibenta. Nanatili silang kasama hanggang sa

Roma.

Dumating si August. Ang pabrika ay nagsasara para sa mga pista opisyal at nagpasya akong puntahan ang aking kapatid na si Rosa na nasa mga burol sa Lake Mergozzo para sa pagpapagaling. Hiniling ko sa mga madre na namamahala sa bahay na pigilan ako ng ilang araw. Nabanggit ko lang ang ideyang ito kay Giuse. May ibang mga babae sa bahay na nagbabakasyon. Kabilang sa kanila ang beautician na pamangkin ng isang madre. Noong umaga ng ika-15, kapistahan ng Assumption, tinawag niya kami sa kanyang silid pagkatapos ng Misa para magsanay. Pinuno niya ang aming mga mukha ng iba't ibang creams, mascaras at lipsticks: para kaming mga estatwa ng waks. Sa tanghalian, tinawag siya ng tiyahin ng madre: hindi naman ganoon ang trato niya sa amin.

Sa hapon, nakatingin sa lawa mula sa bintana, nakita kong lumitaw si Giuse. Ayokong makita ang porselana nitong mukha. Nang makita niya ako sa pintuan, halos hindi niya ako makilala. Humingi ako ng paumanhin na nagpapaliwanag na ito ay isang eksperimento at ang iba pang mga batang babae ay nagbago rin. Sa hapon ay namasyal kami sa hardin ng bahay. Pagsapit ng gabi ay nagpaalam siya sa akin: "Magkita tayo sa lalong madaling panahon, sa Domodossola, ngunit may malinis at sariwang mukha gaya ng dati".

Ika-labingdalawang Kabanata - Violets

Nang matapos ang dalawang linggong bakasyon, ipinagpatuloy ko ang trabaho sa pabrika sa shift ng 1 hanggang 9 ng gabi. Habang sinulid ko ang mga bobbin sa mga spindle ng mga makina, naisip ko si Giuse, ngunit sa parehong oras ay hindi ko gusto talaga siyang makita. Sa 21 tumunog ang sirena at nagsimulang tumibok ang puso ko. Pagkatatak ng portpolyo, paglabas ko ng gate ay nakita ko ang isang bisikleta sa medyo dilim. Siya talaga: lumapit siya sa akin, nahihiyang tumingin sa mukha ko at sinabing: "I like you so simple". Pinaupo niya ako sa barrel ng bisikleta at hinatid sa bahay. Nagpalitan kami ng simpleng good-night greeting. Halos araw-araw itong nangyayari. Noong Linggo ng hapon ay nagbisikleta kami sa mga kalapit na nayon. Isang araw dinala niya ako sa bahay niya para ipakilala ako sa tatay at nanay niya, dalawang kapatid na babae at isang kapatid na lalaki. Unti-unti din niya akong ipinakilala sa mga tiyuhin at pinsan niya bilang kaibigan.

Nang makita kami ni mama sa balcony ay pinaakyat niya kami sa bahay. Habang nalilibugan niya ang batang iyon, napaka-undecided ko. Noong December 8, araw ng Immaculate Conception, araw ng pangalan ko, tumunog ang kampana. Ang

florist, ang nag-abot sa akin ng isang grupo ng mga pulang carnation. "Nay, pinadalhan ako ni Giuse ng mga pagbati!". Napakalaking pagkabigo sa pagbubukas ng card: hindi siya, ngunit isang 14-anyos na batang lalaki ang nagkataon. Nakasulat ito ng "I love you" na may pirma. Akala niya siguro kasing edad niya ako.

Noong Bisperas ng Pasko ay nagpakita si Giuse na may dalang malaking kulay na plorera na puno ng mga tsokolate at isang greeting card. Nagpasalamat ako at sabay kaming pumunta sa midnight mass. Sa pag-uwi ay sinabi niya sa akin: "Bukas kailangan kong sumama sa pamilya sa tanghalian kasama ang mga kamag-anak. Magkita-kita tayong muli sa Santo Stefano". On the morning of the 26th I told my mother "Hindi na ako lalabas kasama ang batang yan, ibabalik ko sa kanya ang vase, ayoko ng commitments". And she with a stern look: "Baliw ka, nagawa mo sana kung hindi pa ako nakakain ng chocolates".

Sa mga sumunod na araw ay dumating si Giuse gaya ng dati para sunduin ako sa trabaho. Sa kahabaan ng kalsada sa paglalakad o sa barrel ng bisikleta ay halos hindi ko siya nakakausap. Noong Bagong Taon 1955, nagmisa ako. Nandoon din siya at tuluyan na akong hinatid sa bahay. Sa pintuan ay sinabi niya sa akin: "Maaari ba naming malaman kung ano ang nasa isip mo para pahirapan ako ng ganito?", at isang luha ang tumakas sa kanya. Umapaw ang patak na iyon sa vase at binigyan ko siya ng ngiti. Binigyan niya ako ng halik at sinabing: "Ngayong hapon susunduin kita para pumunta sa vespers sa Mount Calvary. Pagkatapos ng vespers ay ipapalabas ang isang pelikula sa ACLI club". Tinanggap ko at nagpaalam na kami. Iniulat ko ito sa bahay at masayang sinabi ng aking ina: "Hindi ka na makakahanap ng isang mabuting batang lalaki na tulad niyan".

Sa 14 ay umalis kami patungong Kalbaryo kasama ang track ng mule kasama ang mga kapilya ng Via Crucis. Minsan sa Shrine kumanta kami ng vespers at pagkatapos ng blessing ay pumunta kami sa club. Hindi ko matandaan ang pamagat ng pelikula, ngunit ito ay napaka-boring, kaya iminungkahi kong bumalik kami sa lungsod sa sinehan ng Catena, kung saan nasiyahan kami sa isang mas mahusay na pelikula, na tinatawag na "Violette".

Noong Abril, naglalakbay sa lambak ng Vigezzo at sa Centovalli sa maliit na tren, sumama kami sa kanyang mga magulang sa pagdiriwang ng mga float ng bulaklak sa Locarno. Nakilala namin ang ninong ni Giuse, na nagpakilala sa akin bilang isang "girlfriend". Inilagay niya ang kanyang mga kamay sa kanyang mga bulsa at kumuha ng 10 Swiss franc sa kanyang wallet, ibinigay kay Giuse at sinabing "Good, kailan ka ikakasal?". Nagkatinginan kami, hindi pa namin napag-uusapan.

Sa mga sumunod na araw sinimulan naming linangin ang ideya ng kasal. Napag-usapan din namin ito sa bahay. Natuwa si Mommy but at the same time may kaunting financial possibilities. Unti-unti kaming bumili ng ilang sapin at ilang linen. Wala kaming anumang espesyal na pangangailangan. Naghanap kami ng maliit at katamtamang apartment. Natagpuan namin siya sa sinaunang distrito ng Motta at samakatuwid ay itinakda ang araw ng kasal: Lunes ika-19 ng Setyembre. Sumama ako sa aking ina sa tindahan ng tela ng Panzarasa upang bumili ng puntas para sa damit-pangkasal at dinala ito kay Signora Tilde, ang mabalahibo, na palaging nangako sa akin na gagawin niya ito nang may pagmamahal.

Sa town hall for marriage banns kailangan pumirma ng nanay ko dahil menor de edad pa ako. Maging ang mga magulang ni Giuse ay natuwa. Sa parokya, sinabi sa amin ni Monsignor Pellanda ang magagandang salita ng pampatibay-loob: "Palaging

panatilihing mahinhin ang inyong sarili na may labis na pananalig upang harapin ang mga kagalakan at kalungkutan na inilalaan ng buhay para sa atin. Hahayaan ko kayong mahanap ang pulang mananakbo sa tabi ng nave".

Kailangan naming ihanda ang listahan ng mga kamag-anak at kaibigan para maghatid ng mga pabor sa kasal gaya ng dati. Napakakaunting mga bisita. Sabi ng nanay ni Giuse "Dalawa kada pamilya". Maya-maya ay umabot na kami sa 35 katao. Mga napiling saksi: tito Carmelo di Giuse at para sa akin si Pierino, ang arkitekto ng aming pagpupulong. Isang linggo bago ang kasal, naghanda ng salu-salo para sa amin ang oratoryong panlalaki sa pamumuno ni Don Giuseppe Briacca. Si Master Furiga ay nagpinta ng isang larawan ng mga pagbati sa pisara at gumawa ng isang pergamino na may listahan ng mga kaibigan. Mayroon ding mesa na natatakpan ng mga pastry at soda. Hindi pa nagkaroon ng ganoong party sa oratoryo. Ang collegiate church ng Saints Gervasio at Protasio ay inaayos at ang sementadong simento ay puno ng mga durog na bato at mga bato, ngunit ginawa ng ilang handang babae ang kanilang makakaya upang linisin ito bilang parangal kina Giuseppe at Concetta.

Noong Setyembre 16, dumating sina Zizi at Micherillo, lumipat dahil ikakasal si Concettina at kailangan niyang samahan siya sa altar sa lugar ng kanyang ama na wala na doon.

Samantala, dumating ang ilang maliliit na regalo: isang kaldero, gilingan ng kape, maliliit na baso ng liqueur, set ng mga platito at kubyertos mula sa mga kamag-anak at kaibigan na nakatanggap ng pabor, isang set ng mga kagamitan sa kusina mula kay Pierino at sa kanyang mga tiyuhin. Binigyan kami ng Women's Catholic Action ng isang larawan sa tabi ng kama kasama ang Banal na Pamilya, ang katulong na si Don Benetti ng isang

magandang berdeng plorera para sa mga bulaklak na may mga palamuting pilak.

Mahaba ang gabi kanina. Naisip ko si mummy na naiwan kasama ang tatlong anak na bata pa at kakaunti ang mga mapagkukunan. "You have little faith, hindi ba tinuruan ka ng oratory school na laging may Providence sa buhay?" sabi ko sa sarili ko. Noong Lunes ng ika-19 ay bumangon ako ng alas siyete. Dumating si Signora Tilde na naka-lace na damit. Binihisan niya ako at inayos ang belo na binili ko sa Milan. 9 na dumating ang taxi para ihatid ako sa simbahan. Nalilito ako, nakakita ako ng dagat ng mga taong nanonood sa akin. Nasa altar na si Giuse at naghihintay sa akin na may dalang bouquet of orange blossoms, kasama ang kapatid niyang si Rosa dahil excited na excited si nanay Olimpia sa ikasal ng panganay niyang anak. Sumama ako sa kanya kasama si tito Micherillo sa red carpet.

Nagsimula ang misa. Natuwa rin si Monsenyor Pellanda. Naaalala ko ang isang nakapagpapatibay na homiliya, ang pagpapala ng mga singsing, ang pangako ng panghabambuhay na katapatan at, sa pagtatapos ng seremonya, ang mga pirma. Pag-alis ko, inilagay sa dibdib ko ang badge ng mga babae ng Azione Cattolica ng ina ni Pierino, na sa sandaling iyon ay naging tiya ko rin.

Ika-labing tatlong Kabanata - Bagong buhay

Pagkatapos ng pagdiriwang sa simbahan, sumunod ang mga pampalamig sa Grandazzi bar sa via Castellazzo. Sa pagitan ng isang halik at isa pa ay nagkaroon kami ng aperitif para sa mga bisita na may ilang mga pizza at pastry. Isang pagbati at isang espesyal na halik sa mga in-law na sina Olimpia at Armando na sumama sa mummy upang kunin ang maleta, pagkatapos ay tumakbo sa istasyon upang sumakay sa 12.15 na tren para sa kanilang hanimun.

Iyak ng iyak si Mommy. Pumasok kami sa compartment. Ang station master ay nag-anunsyo ng pag-alis sa kanyang sipol habang kami ni Giuse ay nakasandal sa bintana para sa huling paalam. Nagsimula ang pakikipagsapalaran ng aming buhay.

Nang makarating kami sa Florence ay naglakad kami patungo sa hotel na ipinahiwatig ni Signora Tilde, ang furrier. Sa engrandeng pasukan ay sinalubong kami ng musika, pagkatapos ay dinala kami ng butler sa silid sa ikatlong palapag. Para sa amin ang lahat ay bago, kahit natutulog sa isang double bed.

Sa unang araw na binisita namin ang lungsod, ang pangalawa ay nagpunta kami sa Piazzale Michelangelo kung saan maaari mong hangaan ang buong Florence. Kumuha kami ng ilang litrato: Ang camera ni Giuse na may isang rolyo ng pelikula ay

maaaring kumuha ng walong itim at puting larawan.

Sa ikatlong araw na pag-alis patungong Roma. Mas mahinhin ang hotel dahil kailangang sapat ang perang nakalaan sa mga sakripisyo. Huminto kami ng ilang araw para bisitahin ang apat na basilica na nakita ni Giuse noong banal na taon at ang Trevi fountain. Bumalik din kami sa fountain ng Esedra, ang isa sa sikat na gabi noong 1953 nang nahulog si Signora Grazia sa ilalim ng tren.

Dumating ang oras para umalis papuntang Sicily. Matapos ang mahabang paglalakbay ay dumating ang tren sa Calabria at sa wakas ay mula sa Villa San Giovanni ay natatanaw namin ang Sicily. Ninanamnam ni Giuse ang mga sandaling iyon: ang tren na ikinakarga sa ferry-boat, ang Madonnina sa tuktok sa pasukan sa daungan ng Messina.

Sa istasyon, naghihintay sa amin si tito Carmelo, kapatid ng ina, kasama ang kanyang asawang si Gaetana at mga anak na sina Rosetta at Antonietta.

Tinanggap nila kami na parang dalawang prinsipe. Huminto kami ng dalawang araw sa pagbisita sa Messina: ang orasan ng katedral na nakita ko noong bata pa, ang Madonna di Montalto at iba pang napakagandang mga parisukat.

Mayroon lamang isang kapintasan sa bahay na iyon: sa oras ng hapunan, ang mga tiyuhin at mga pinsan ay nagbihis at sa halip na umupo sa mesa ay sinabi nila: "Maglakad tayo sa tabi ng dagat". Kami ni Giuse, nagbitiw, lumabas na nang-aasar. Mga bandang 11 pm umuwi na kami at nagsimulang magluto si tita. Isang gabi, inilagay niya sa sarsa ang mga kuhol kasama ang kanilang mga shell, ngunit ang mahalaga ay pagmamahal, hindi ang mga gawi.

Sa ikatlong araw ay sinamahan nila kami sa tren na may kaunting luha. Si Uncle Micherillo ay nasa istasyon ng Terme

Vigliatore kasama ang driver ng taxi para makarating sa Novara. Sina Zizi, zia Maricchia at zia Peppina ay naghihintay sa amin sa nayon. Tila talagang dumarating ang mga prinsipe ng Domodossola.

Kinabukasan ay nagpunta kami sa Badiavecchia upang bisitahin ang aming lola sa ama na si Concetta at ang mga tiyuhin, kapatid na babae at kapatid na lalaki ng ama. Sa maliit na plaza na may tindahan ng tabako ng aking lola, maraming mga naninirahan sa nayon na nakakakilala sa akin noong bata pa ang nagtipon at sumisigaw ng malakas sa ibang tao: "Dumating na si Concettina kasama ang kanyang asawa!"

Mga halik, yakap, namumula ang mga mukha. Parang panaginip lang sa akin. Eksaktong limang taon na ang nakalipas mula nang umalis ako ng bansa.

Pagkalipas ng dalawang araw, dinala kami ng taxi driver na si "Cauzi i Lupu" sa Taormina. Sa tanghali ay dinala niya kami sa restaurant, kung saan kami ay pinagsilbihan ng puting guwantes. Nagkatinginan kami ni Giuse para sabihing: "Sapat ba ang pera para sa amin?". Dahil binisita namin ang Taormina at pagkatapos ay ang Castelmola sa ilalim ng buhos ng ulan, sa gabi ay bumalik kami sa Novara, pagod ngunit nasisiyahan.

Kinabukasan, oras na para bumalik sa Domodossola. Ang mga pangako ng bagong buhay ay naghihintay sa amin.

Ika-labing apat na Kabanata - Ang aming mga unang pugad

Bagama't nagsimula na ako sa paglalakbay sa Domodossola noong '50 at '53, para akong umalis sa unang pagkakataon: patungo ako sa isang bagong buhay para sa dalawa.

Pagkatapos sumakay sa tren sa ferry-boat, umakyat kami sa terrace upang makita ang Madonnina ng daungan at ang Sicily ay dahan-dahang inaanod palayo.

Maluha-luha kaming bumalik sa karwahe, nakaupo sa mga kahoy na bangko. Wala pang mga bunks noon.

Nang sumapit ang gabi ay nagsimula na kaming matulog nang nakalaylay ang aming mga leeg. Minsan tumatayo kami para tumingin sa bintana. Sa mahahalagang istasyon ay malakas na ibinabalita ng pinuno ng istasyon ang pangalan ng lungsod. Sa Naples, sa mga bangketa ay may mga "guaglioni" na nagbebenta ng mga pizza. Palihim na hiniling muna nila sa mga manlalakbay na ibigay sa kanila ang pera, pagkatapos ay umalis muli ang tren at naiwan sila ng pera at pizza.

Dahan-dahan kaming lumalapit sa Milan. Sa tren papuntang Domodossola, naranasan ko ang emosyon na naranasan ko sa unang pagkakataon 5 taon na ang nakalilipas: Lake Maggiore, ang mga bundok ng Ossola, ang mga bubong na bato. Sa pagkakataong ito kasama ang aking asawang si Giuse. Bandang tanghali ay nakarating na kami sa aming destinasyon.

Hinihintay na kami ng mama at papa ni Giuse Armando. Ito ay isang partido: kung maaari ay ginawa nila ang mga kampana.

Isang mabilis na tanghalian kasama si nanay Olimpia at pagkatapos ay magpahinga sa aming bagong pugad sa distrito ng Motta. Nang sumunod na araw ay ipinagpatuloy ko ang aking

trabaho sa pabrika at bumalik si Giuse sa lugar ng konstruksiyon.

Naisip ko si mommy dahil sa kawalan ko ng suporta, ngunit hinimok ako ng aking espirituwal na direktor na si Don Benetti na manalangin, na tinitiyak sa akin na maraming tao ang nagmamahal sa kanya. Minsan nagpupunta kami ni Giuse sa tanghalian sa bahay niya, at nag-enjoy siya. Samantala ang isa sa aking mga kapatid na babae ay nakahanap ng trabahong nag-aambag na may bagong suporta sa pamilya.

Makalipas ang ilang sandali ay ipinaalam namin kina mama, mama Olimpia at tatay Armando na sila ay magiging mga lolo't lola sa Hulyo.

Nagsisimula akong makaramdam ng kakulangan sa ginhawa sa pagbubuntis ngunit tinawag ang tungkulin ng trabaho. Noon ang mga manggagawa ay hindi protektado gaya ngayon. Nakahanap si Giuse ng mas mahusay na trabaho kaysa sa panlabas na lugar ng konstruksiyon: isang maliit na pabrika ng mga bagay na gawa sa kahoy tulad ng mga plug para sa mga bariles, mga tool para sa pag-unraveling ng mga skein ng lana at maging ang "paungi" (wooden spinning tops). Sa ikalimang buwan sinimulan namin ang paglilibot sa mga tindahan sa paghahanap ng pram para sa hinaharap na bagong panganak. Ang lapad ay palaging mas malaki kaysa sa entrance door at kailangan naming magpasya na lumipat ng bahay.

Noon wala pang ahensya, nagtanong-tanong kami dito at doon. Hinahayaan tayo ng Providence na maghanap ng apartment sa ikalawang palapag ng isang bahay sa via Scapaccino, sa tabi mismo ng workshop ng furrier.

Sa loob ng maikling panahon ay inayos namin ang paglipat. Wala na kami sa sentro ng lungsod, ngunit hindi rin malayo, mas malapit sa aking pinagtatrabahuan.

Ang buwanang upa ay 8,000 lire, malaki para sa aming maliit na

sahod, ngunit ang apartment ay malugod at maliwanag. Sa looban ay maaari din kaming magkaroon ng ilang metro kuwadrado ng lupa kung saan magtanim ng mga mabangong halamang gamot at bulaklak, ang aking hilig.

Natanggap ang mga susi nilinis namin ang mga silid at binihisan ang mga bintana ng magagandang kurtina na may mga kurtina at lace na kurtina sa kusina. Pagkatapos ng paglipat, ang buhay ay nagpatuloy ng normal. Lalong lumilitaw ang tummy ko. Isang araw tinanong ako ng isang kasamahan kung kailan ako uuwi para sa maternity leave at pinayuhan akong pumunta sa gynecologist. Kaya ginawa ko ang appointment nang pribado. Halos pagalitan ako ng doktor sa sobrang paghihintay: "Hindi ka na makakapagtrabaho pagkatapos ng ikaanim na buwan at nasa ikapitong buwan ka na: nakipagsapalaran ka". Kinabukasan ay inihatid ko ang dokumento sa opisina at kahit ang klerk ay nagsabing ako ay walang muwang.

Samantala, inihahanda ko ang layette sa pamamagitan ng pagniniting ng mga sweater, kamiseta, sapatos at lampin na gawa sa mga lumang sapin na ibinigay sa akin ng aking mommy.

Bumili din kami ng pram, na inihanda ko na may mga sheet na burdado ko sa neutral na kulay, hindi alam kung ito ay lalaki o babae. Sa wakas, noong gabi ng Hulyo 2, nabasag ang tubig at nang nakaimpake na ang maleta ay naglakad na kami patungo sa ospital. Sinabi ng gynecologist na nagsuri sa akin kay Giuse na maaari na siyang umuwi. Nagsisimula pa lang ang paggawa at umabot ito ng halos 20 oras. Kinabukasan bumalik siya sa maternity habang ako ay naghihintay pa rin sa delivery room.

Sa isang punto ay ipinanganak ang isang batang lalaki at ang nars ay nagpunta upang sabihin sa ama ng sanggol, na halos magkasakit sa emosyon. Makalipas ang isang oras ay nagawa niyang yakapin ang aming panganay na anak, tinawag si

Armando sa kanyang lolo. Pagkaraan ng ilang oras, ipinaalam din sa mga lolo't lola, tiyuhin at mga pinsan. Mukhang ito ang unang sanggol sa buong mundo.

Ika-labing limang Kabanata - Nagpapasalamat kami sa Diyos...

Ilang oras pagkatapos ng kapanganakan, dinala ng mga nars sa maternity ward ang nilalang na ito ng laman at dugo sa aking kama. Dinikit nila ito sa dibdib ko. Maliban sa rag doll na ginawa ni Zizi para sa akin noong bata pa ako.

Isang linggo ang pananatili sa ospital noon. Bago umuwi, nagpunta ang mga tao sa simbahan ng ospital para sa "purification", isang basbas mula sa pari.

Sa ward, handa na ang lahat para umuwi, ngunit nagsisimula na akong mahilo. Sinuri ng midwife ang temperatura ko: 39. Kinailangan naming huminto ng aking manika para sa isa pang dalawang araw. Sa wakas Thursday 12 almost healed na kami umuwi. Noong Linggo ang ika-15 na si Armando ay dinala sa bagong pram sa baptismal font kasama ang kanyang ama na si Giuseppe, ang kanyang kaibigan na si Mariuccia na ninang at ninong Basilio, isang kaibigan ng oratoryo. Hindi ako nagkaroon ng kagalakan sa pagdalo sa kaganapan dahil ang mga matatanda ay may pamahiin na pinayuhan na manatili sa bahay. Nasiyahan ako sa paghahanda ng kaunting pampalamig.

Iba ang buhay bilang isang threesome pero maganda naman ang ginagawa ko. Marami akong gatas, lumalaki ang sanggol at dinadala ko siya sa childhood center every week para magpa-checkup.

Sa pagtatapos ng dalawang buwan, sa kasamaang palad, ipinagpatuloy ko ang trabaho sa pabrika. Wala pang kindergarten noon. Napagkasunduan ng mga lola na alagaan siya ng isang linggo bawat isa.

Nang magtrabaho ako ng shift sa alas-sais bago pumasok sa

trabaho, binalot ito ni Giuse at dinala sa destinasyon nito. Walang kamalay-malay na nagdusa ang batang ito at umiyak ako sa kanya.

Sa kasamaang-palad ay hindi ako makaalis sa aking trabaho. Dahan-dahan, nang may pananampalataya, ipinagpatuloy namin ang tatlong daan na paglalakbay: ang mga unang pagkain, ang mga unang hakbang ay kamangha-manghang mga bagay. Sa unang araw ng kindergarten, nakahanap si Giuse ng mas magandang trabaho. Sa loob ng ilang taon siya ay isang janitor sa elementarya, pagkatapos ay tinawag siya sa Town Hall upang sakupin ang post ng conciliatory messenger.

Sa gayon ay nilikha ang isang bintana upang iwanan ang aking trabaho sa pabrika at italaga ang aking sarili sa bata habang naghihintay na bigyan siya ng isang maliit na kapatid na lalaki. Noong Agosto 17, 1962, natuwa kami sa pagsilang ng aming pangalawang anak. Si Luciano ay maputi ang balat na may blond na buhok, ang kabaligtaran ni Armando. Isang fairy tale. Noong Linggo 26 siya ay bininyagan kasama ang kanyang ama na si Giuse, ang kanyang pinsan na si Mariuccia at ang kapatid ng ninong na si Giuse na si Antonio. Muli ay kinailangan kong manatili sa bahay. Pagkatapos ng maternity leave, iniwan ko ang aking trabaho upang italaga ang aking sarili sa dalawang magagandang anak.

Noong Oktubre 1, 1962, si Armando na may asul na apron at isang satchel sa kanyang balikat ay nagsimula sa unang baitang. Ipinagkatiwala namin ito ng kaunting luha kay teacher Leopardi.

Sa parehong panahon ipinatawag ng Alkalde ng Domodossola si Giuse na nagmumungkahi sa kanya ng tirahan sa ikalawang palapag ng Town Hall, na nanatiling bakante nang magretiro ang municipal messenger. Sa loob ng ilang araw ay inayos namin ang paglipat. Sa gitna ay mayroon kaming lahat ng

kaginhawahan. Sa gabi, isinara ang malaking pinto, kami ang mga pinuno ng lungsod. Maginhawa naming panoorin ang mga demonstrasyon mula sa balkonahe ng opisina ng Alkalde. Mula sa aming mga bintana ay natatanaw namin ang bahagi ng palengke na may ilang siglo nang tradisyon.

Samantala si Luciano ay gumagawa ng kanyang mga unang hakbang: siya ay naging maskot ng mga empleyado ng Lungsod.

Para madagdagan ang sahod ni Giuse, gusto kong mag-imbento ng trabaho. Nagsimula akong magbihis ng mga bintana, kama at unan para sa mga kaibigan. Kumalat ang salita at kaya ako naging "lady of the tents". Natuto si Giuse sa kanyang libreng oras na ihanda ang pagpupulong ng mga kurtina at salamat sa Diyos na ma-enjoy namin ang mas komportableng buhay.

Noong Oktubre 1, 1968, nagsimula rin si Luciano sa paaralan kasama ang gurong si Luisa Cerri.

Mabilis lumipas ang oras. Noong tag-araw, nagbakasyon kami sa paligid ng Italya kasama ang camping tent. Minsan kasing layo ng Sicily sa aking bayan.

Noong Hulyo 1973 kami ay nagkamping sa Val d'Aosta at nagsimula akong magkaroon ng mga unang sintomas ng pagbubuntis. Noong 16 Pebrero 1974, dumating ang nakababatang kapatid na si Daniela para kay Armando na halos labing-walo at Luciano na labindalawa. Carnival time noon at akala ng mga taong tumingin sa pink ribbon sa pinto ng Town Hall ay biro lang iyon. Pinayuhan kami ng kura paroko na ipagdiwang ang Binyag sa gabi ng Pasko ng Pagkabuhay, ninang na kaibigan naming si Gianna at ninong ng nakuhang tiyuhin na si Benito.

Kalimutan ang mga pamahiin, sa pagkakataong ito ay nakilahok din ako sa kaganapan noong gabi ng ika-13 ng Abril.

Kinabukasan sa oratoryo ay mayroong isang daang bisita para sa mga pampalamig.

Malaki na rin si Daniela at matanda na kami. Ang aming tatlong anak ay nagbigay sa amin ng 7 apo: Stefano, Virginia, Greta, Lorenzo, Rebecca, Letizia at Matteo.

Ang kwento ay nagtatapos. Noong Setyembre 19, 2015, ipinagdiwang namin ni Giuse ang 60 taon na magkasama.

Nagpapasalamat kami sa Diyos, Mahal na Birhen at sa lahat ng nagmamahal sa amin.

Mazza Concetta Maglio, ipinanganak sa Novara di Sicilia noong 18 Abril 1936.

Index

1. Ang tahanan ng ama	8
2. Sa labas ng mundong ito	17
3. Maglaro sa buhangin	30
4. Langis, sapot ng gagamba at masamang mata	42
5. Ang mga kuwago	50
6. Vossia patawarin mo ako (Starlight)	57
7. Emily	66
8. Ang paglipad ng mga lunok	72
9. Ang pintuan sa langit	80
10. Ang ganda ng tusa	87
11. Porselana ang mukha	92
12. Violet	96
13. Bagong buhay	102
14. Ang aming mga unang pugad	106
15. Salamat sa Diyos...	110

